

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 570

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 9 Ιουνίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8 50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ.	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουθέλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—*Έδμόνδου δὲ Ἀμίσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ.—*Βσεβολδδ Γάρσιν* : ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ, (τέλος) μετάφρασις Α. Γ. *Κωσταταντιίδου*.—ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοχομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Μαμά, μαμά, ἐτραύλισεν ἡ Ἰωάννα ἀποτόμως παροξυνθεῖσα, ὡς εἰ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἐφιάλτου.

Καὶ ἐταράσσετο ἐν τῇ κλίνῃ αὐτῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βεβαρμένους ἐκ τοῦ ὕπνου ἀγωνιζομένη ὅπως ἀνακαθήσῃ.

— Φυλαχθῆτε, πρὸς θεοῦ! Φυλαχθῆτε, ἐπανελάσθην ἡ Ἐλένη μετ' ἀγωνίας· θὰ τὴν φονεύσετε ἐὰν μείνετε ἐδῶ. . .

Ὁ Ἐρρίκος ἐξηφανίσθη ταχέως, πρὸς τὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου, ὅπισθεν παραπετάσματος ἐκ κυανοῦ βελούδου· ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἐξηκολούθει νὰ παραπονῆται.

— Μαμά, μαμά, ὑποφέρω· ὑποφέρω πολὺ!

— Δὲν βλέπεις; εἶμαι σιμά σου, ἀγάπη μου· ποῦ ὑποφέρεις;

— Δὲν εἰσεύρω, μαμά! κύτταξε ἐδῶ μὲ καίει.

Εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ἐκπεπληγμένον ἐστήριξε τὰς δύο μικρὰς τῆς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ἐξαφνα μὲ εὐρήκα... ἐνῶ ἐκοιμώμην· δὲν εἶναι ἀλήθεια; μοῦ ἐφάνη ὅτι μὲ ἔκαιε μία φωτιά.

— Ἀλλὰ τόρα σοῦ ἐπέρασε, μικρά μου· δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τίποτε.

— Ὁχι, ὄχι, πάντοτε, πάντοτε.

Καὶ διὰ βλέμματος ἀνησυχίου ἐξήταξεν ὀλόκληρον τὸ δωμάτιον· εἶχεν ἤδη ἐντελῶς ἐξυπνήσει καὶ ἀγρία ὀργὴ ἤρχισεν νὰ καθιστᾷ ὠχρὰς τὰς παρειὰς τῆς.

— Εἶσαι μόνη, μαμά; ἠρώτησεν.

— Βέβαια, μικρά μου.

— Ὁχι, ὄχι, τὸ εἰσεύρω καλὰ· κάποιος εἶναι ἐδῶ· φοβοῦμαι, μαμά, φοβοῦμαι, μὲ ἀπατᾷς, δὲν εἶσαι μόνη· δὲν εἶσαι μόνη.

Νευρικός παροξυσμὸς ἤρχισεν νὰ τὴν καταλαμβάνῃ· ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὀλολύζουσα, καὶ κρυπτομένη ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα, ὡς εἰ ἤθελε νὰ διαφύγῃ μέγαν κίνδυνον.

Ἡ Ἐλένη, ἀλλοφρονοῦσα, κατώρθωσεν ὥστε νὰ φύγῃ ὁ Ἐρρίκος. Ἐκεῖνος ἀπεπειρᾶτο νὰ παραμείνῃ ὅπως ἐπιμεληθῆ τὸ κοράσιον, πλὴν ἡ Ἐλένη τὸν ἀπώθει πρὸς τὰ ἔκτος· εἶτα ἐπανῆλθε καὶ ἔφερε τὴν Ἰωάνναν εἰς τοὺς βραχιόνιας τῆς, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ παράπονά τῆς, ὅπερ ἐγένετο αὐτῇ πρόξενον τοσαύτης ὑπερμέτρου θλίψεως.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον, δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον.

— Σιώπα, ἀγγελέ μου, μὴ τὸ λέγῃς αὐτὸ ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ τῆς. Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀφ' ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ, θὰ τὸ ἰδῆς!

Τὴν ἐκολάκευσεν οὕτω μέχρι πρωῒας ὑπισχνουμένη νὰ τῆς δώσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ταρρασομένη σπουδαίως νὰ βλέπῃ τὴν ἀγάπην αὐτῆς τοσοῦτον ἀπεινῶς σαλευομένη εἰς τὸ τοσοῦτον προσφιλὲς αὐτὸ πλάσμα. Ἡ κόρη τῆς ἤθελε νὰ ζῆ μὲ μόνην τὴν ἀγάπην τῆς. Τὴν ἐπαύριον ἀπήτησεν ὅπως γίνῃ ἰατρικὸν συμβούλιον.

Ὁ ἰατρός Βαυδῆνος ἦλθεν οἰονεὶ ἐκ τύχης καὶ ἐξήτασε τὴν ἀσθενῆ στήθοσκοπήσας αὐτὴν μετὰ χαριεντισμῶν. Ἐπειτα ἐπὶ μακρὸν συνομίλησε μετὰ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ Δεβέρλου, παραμεινάντος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἀμφότεροι συνεφώνησαν ὅτι ἡ παρούσα κατάστασις δὲν ἐπαρουσίαζεν οὐδένα κίνδυνον, ἐφοβοῦντο ὅμως ἀπὸ ἐπιπλοκάς· ἐξήτασαν εἶτα μετ' ἐπιστάσιος τὴν Ἐλένην, μορφώσαντες πεποίθησιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ νευρώσεως, ἐκ τῶν ἔχουσῶν κληρονομικὴν τὴν καταγωγὴν καὶ αἱ ὁποῖαι φέρουσιν εἰς ἀμηχανίαν τὴν ἐπιστήμην. Τότε ἐκείνη τοῖς ἀνέφερε, μολοῦντι τὸ εἶχον ἤδη μαντεύσει, ὅτι ἡ μάμμη τῆς ἦτο ἐγκλεισμένη εἰς ὁτ σωφρονιστήριον τῶν Tuillettes, ὀλίγα χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Plassans. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπέθανεν αἰφνυδίως ἐκ ὀξείας πνευμονικῆς φθίσεως, μετὰ ζῶν μεστὴν βασάνων καὶ νευρικῶν κρίσεων καὶ ὅτι ἐκληρονόμησε τὴν ἀσθενείαν ταύτην ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, οὕτινος καὶ ὠμοιάζε κατά τὴν μορφήν καὶ τὸ παράστημα. Ἡ δὲ Ἰωάννα ἀπ' ἐναντίας ἦτο ἀληθῆς προτομὴ τῆς μάμμης αὐτῆς, ἀν καὶ ἦτο ἀσθενεστέρη καὶ δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ φθάσῃ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα ἐκείνης, οὔτε τὸν ἰσχυρὸν ὀστέωδη σκελετὸν τῆς καὶ οἱ δύο ἰατροὶ ἐσύστησαν καὶ αὐτῆς ὅτι παρῖστατο ἀνάγκη μεγίστης περισκέψεως καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβωσι σπουδαίας προφυλάξεις κατὰ τῶν χλωροαεμικῶν προδιαθέσεων, αἱ ὁποῖαι τοσοῦτον συντείνωσιν εἰς ἀνάπτυξιν σοβαρῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ Ἐρρίκος ἠκροάζετο τοῦ γηραιοῦ αὐτοῦ συναδέλφου μετ' ἐνδιαφέροντος, ὅπερ οὐδέποτε εἶχε δοκιμάσει διὰ συναδέλφον καὶ συνεβουλεύετο αὐτὸν περὶ τῆς Ἰωάννας λαμβάνων ἥθος μαθητοῦ δισταζόντος πολὺ περὶ τῶν γνώσεών του. Ἡ ἀλήθεια ἦτο, ὅτι ἠσθάνετο ἑαυτὸν νὰ τρέμῃ ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ παιδίου, ὅπερ διέφευγε τὴν ἐπιστήμην του· ἐφοβεῖτο μήπως τὸ φονεύσει καὶ ἀπαλώσει τὴν μητέρα.

Ἐβδομάς ὁλόκληρος εἶχε παρέλθει καὶ ἡ Ἑλένη δὲν τὸν ἐπανείδεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ ἴδιος, τραβῆς τὴν καρδίαν, ἀσθενῆς σχεδόν, ἔπαυσε τὰς ἐπισκέψεις του.

Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου ἡ Ἰωάννα ἠδύνατο τέλος νὰ ἐγείρεται καὶ νὰ περιπατῆ ἐν τῷ θαλάμῳ γελῶσα ὡς ἀνακουφιζομένη ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν κρίσιν, ἡ μήτηρ αὐτῆς πάντοτε πλησίον τῆς ὑπέφερε σπουδαίως νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Κατ' ἀρχὰς τὸ κοράσιον ἦτο σκυθρωπὸν καὶ ἠρέσκετο εἰς τὰ φιλήματά της, ἀνησυχεῖ ὅμως εἰς τὰς ἐλαχίστας κινήσεις της, ἀπῆτει τὴν χεῖρά της πρὶν κοιμηθῆ καὶ ἤθελε νὰ παραμένῃ πλησίον της, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου της. Ἐπειτα ὅμως βλέπουσα ὅτι δὲν ἤρχετο πλέον οὐδεὶς, ὅτι δὲν συμμετεῖχεν αὐτῆς καὶ τρίτος, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἐμπιστοσύνην, εὐτυχῆς ὅτι ἐπανεληφθῆ ὁ ὠραῖος σύνδεσμος τῆς ζωῆς τοῦ παρελθόντος καὶ ἀμφοτέραι μόναι ἤρξαντο καὶ αὐτὴς νὰ ἐργάζωνται πρὸ τοῦ παραθύρου. Καθ' ἑκάστην ἀπεκαθίστατο ζωηρότερα καὶ κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Ροζαλίας, ἤρξατο «νὰ ἀνθίζῃ καὶ ροδίζῃ» μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ἐσπέρως τινὰς ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀπελπισίας. Ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς κόρης της κατέστη σοβαρά, ὡρὰ ὀλίγον καὶ ἔφερε μείστην ρυτίδα ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὴν ὁποίαν εἶχε πρότερον, ὡς ἄλλοι δὲ ἡ Ἰωάννα ἤθελε παρατηρήσει μίαν ἀπὸ τὰς στιγμὰς αὐτὰς τῆς πλήξεως ἡ τῆς ἀπελπισίας καὶ ἡ ἴδια αὐτὴ ἠσθάνετο ἑαυτὴν δυστυχιστάτην, μὲ τὴν καρδίαν πεπιεσμένην ἐξ ἀορίστου κατηφείας, καὶ ἠδέως, χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ, ἀνηρτᾶτο ἐπὶ τοῦ τραχήλου της καὶ διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης :

— Εἶσαι εὐτυχῆς, μητερίτσα μου, τῆ ἔλεγε.

Ἡ Ἑλένη συνήθως ἀπήντα :

— Βεβαιότατα, ἀγάπη μου.

Τὸ κοράσιον ἐπέμενεν :

— Εἶσαι εὐτυχῆς ; βέβαια, βέβαια ;

— Βέβαια, βέβαια, διατί θέλεις εἰς μὴν εἶμαι εὐτυχῆς ;

Τότε ἡ Ἰωάννα τὴν ἐφίλει θερμῶς εἰς τοὺς μικροὺς βραχίονας, ὡς ἵνα τὴν ἀνταμείψῃ. Ἐπεθύμει, ἔλεγε, νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ εὐρεθῆ εἰς ὅλους τοὺς Παρισίους ἄλλη μητέρα ἀγαπῶσα τοσοῦτον τὴν κόρην της, ὅσον ἐκείνη.

Δ

Κατὰ τὸν Αὐγούστον ὁ κήπος τοῦ ἱατροῦ Δεβέρλου ἦτο ἀληθῆς παράδεισος. Ἐπὶ τῶν κηκλίδων αἱ πασχάλαι καὶ οἱ νόθοι ἔβενοι συνέπλεκον τοὺς θαλεροὺς αὐτῶν κλάδους, ἐνῶ τὰ ἀναρριχώμενα φυτὰ, κισσοί, αἰγοκλίμακα καὶ κλιματίδες ἤπλουν πανταχόθεν ἀπείρους βλαστοὺς, οἱ ὁποῖοι εἰσεχώρουν, ἐξαφανίζοντο καὶ ἐπανέπιπτον ἐν εἴδει βροχῆς, ἐξαπλούμενοι μέχρι τῶν εἰς τὸ βάθος πετελεῶν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν μακρῶν τοίχων διάδρομὴν των καὶ παρεῖχον οὕτω τὸ ὁμοίωμα σκηπῆς ἐπεκτεινομένης ἐκ τοῦ ἐνὸς δένδρου εἰς τὸ ἄλλο. Αἱ πετελαὶ ἴσταντο ἐκεῖ ὡς πυκνοὶ στύλοι πρασίνης αἰθούσης, ὁ κήπος ἦτο τόσο μικρός, ὥστε καὶ τὸ ἐλάχιστον νέφος τὸ ἐπεσκίαζε καὶ μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ ἥλιος ἐσχημάτιζε κίτρινην κηλίδα, καταλαμβάνουσαν τὸν κύκλον τοῦ λειμῶνος καὶ μέρος τῶν δύο κανίστρων πρὸς τὸ μέρος τοῦ πεδίου ὑπῆρχε μεγάλη ροδὴ μετὰ πολλῶν ῥόδων, ἀνοιγομένων κατὰ ἑκατοστύας καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν, ὅταν ὁ καύσων ἠλαττοῦτο, ἡ εὐωδία καθίστατο διαπεραστικὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ χαριέστερον μέρος τῆς ἀφανοῦς ταύτης γωνίας, τόσο εὐώδους, ἔνθα οἱ γείτονες, μὴ δυνάμενοι νὰ προσβλέψωσιν ἐντός, ἠσθάνοντο μόνον τὰς εὐωδίας παρθενικοῦ δάσους.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς Ροζαλίας εἰσεχώρουν οἱ κλάδοι μιᾶς πετελας, εἰς τρόπον ὥστε ἠδύνατο τις λίαν εὐχερῶς νὰ ἀπο-

σπᾶ φύλλα καὶ ἔξῃ ἐκεῖ ἐν μείστην χαρᾷ, ὡς ἐκ τῆς κολοσαίας ταύτης ἀνθοδέσμης, πέραν τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ οὐδέν.

— Κυρία, ἔλεγε καθ' ἑκάστην ἡ Ροζαλία, διατί δὲν ἀφίνετε τὴν δεσποσύνην νὰ καταβῆ εἰς τὸν κήπον ; πιστεύω νὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ἀποκάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἀπεκρίνατο :

— Δὲν εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ δυναμωμένη καὶ ἡ ὑγρασία δύναται νὰ τὴν βλάψῃ.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ροζαλία τὸ ὑπεστήριζεν ὡς ἄλλοι ἐφάνταζετο ὅτι εἶχε συλλάβει καλὴν τινα ἰδέαν δὲν εὐχαριστεῖτο εὐκόλως νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ἡ κυρία, ἔλεγεν, ἔχει ἄδικον νὰ νομίζῃ, ὅτι ἡ σκιά ἠδύνατο νὰ τὴν βλάψῃ, μᾶλλον θὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἐγένετο ἐνοχλητικὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὡς πρὸς αὐτὸ ἠπατάτο ἡ δεσποσύνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοχλήσῃ οὐδένα, διότι ἐν τῷ κήπῳ δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζῶσα ὁ ἱατρός δὲν ἤρχετο ποτέ ἡ κυρία του ἠθέλει ἐνδιατρίψει εἰς τὸ πρᾶθαλάσσιον μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου καὶ ὅτι ἦτο αὐτὸ τόσο ἀληθές, ὥστε καὶ ἡ οἰκοφύλαξ αὐτὴ ἐχορήγησε τὴν ἄδειαν πρὸς τὸν Ζερφυῖνον, νὰ πηγαίνῃ ἐκεῖ νὰ σκάπτῃ καὶ ὅτι ἀπὸ δύο ἐβδομάδων ὁ Ζερφυῖνος καὶ αὐτὴ διήρχοντο ἐκεῖ τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ ἦτο ἀληθῶς νόστιμον νὰ δυσπιστῆ καὶ νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου ἡ κυρία.

Ἡ Ἑλένη ἠρνεῖτο πάντοτε ἡ δὲ Ἰωάννα ἐφάνετο δεικνύουσα μείστην ἐπιθυμίαν νὰ καταβῆ εἰς τὸν κήπον περὶ τοῦ ὁποίου τοσάκις τῆ εἶχον ὀμιλήσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας της ἄλλ' αἰσθημὰ τι παράδοξον, κώλυμὰ τι μυστηριώδες τὴν ἠνάγκαζε νὰ ταπεινῶνῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφάνετο ἐμποδίζουσα αὐτὴν νὰ ἐπιμένῃ παρὰ τῆ μητρὸς της τέλος τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν ἡ Ροζαλία ὡς ἀσθμαίνουσα ἐπαρουσιάσθη καὶ εἶπεν :

— Κυρία, σὰς βεβαιῶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ὁ Ζερφυῖνος μόνον ποῦ σκάπτει καὶ ἐγὼ ἐπιτρέψατε εἰς τὴν δεσποσύνην νὰ καταβῆ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον θὰ εὐχαριστηθῆ ἔλατε ὀλίγον καὶ ἡ ἴδια, μὰ πολὺ ὀλίγον, μόνον διὰ νὰ ἰδῆτε...

Ἦτο δὲ τοσοῦτον συγκεκλινημένη, ὥστε ἡ Ἑλένη ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ περιεκάλυψε λοιπὸν τὴν Ἰωάνναν διὰ τινος σαλίου καὶ παρήγγειλε πρὸς τὴν Ροζαλίαν νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτῆς χονδρὸν κάλυμμα ἡ κόρη της ἐξάλλος ἐκ χαρᾶς ἀφάτου καὶ σιωπηλῆς, ἐκπερασμένη εἰς τοὺς ἐξαστραπτοντας μεγάλους ὀφθαλμοὺς της, ἠθέλησε νὰ καταβῆ μόνη τὴν κλίμακα ἄνευ ὑποστηρίγματος μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ὑποδείξῃ τὴν δύναμίν της. ἐνῶ ὀπισθεν αὐτῆς ἡ μήτηρ της ἔτεινε τοὺς βραχίονας ἐτοίμη νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ ἐν ἀνάγκῃ ὅταν ἔρθασαν εἰς τὸν κήπον, ἀμφοτέραι ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπλήξεως, δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν παντάπασι πρὸς τὸ πυκνότερον αὐτὸ δάσος ἐλάχιστα ἠδύνατο νὰ παραβληθῆ ἡ κοινὴ καὶ τετριμμένη ἐκείνη γωνία, τὴν ὁποίαν εἶχον ἄλλοτε γνωρίσει κατὰ τὸ ἔαρ.

— Ἰδοῦ, καθὼς σὰς ἔλεγα, ἐψιθύρισε ἡ Ροζαλία μετὰ θριαμβευτικοῦ ὕψους.

Τὰ πυκνὰ δένδρα, προεκταθέντα, εἶχον μεταβάλλει τὰς διόδους εἰς ἀτραποὺς στενωτάτας σχηματίζουσας ἀληθῆ λαβύρινθον, ἔνθα τὰ ἐνδύματα περιεπλέκοντο κατὰ τὴν διάβασιν καὶ ἠδύνατο τις νὰ ἀπατηθῆ νομίζων ὅτι εὐρίσκειται ἐνώπιον τοῦ μυχοῦ μεμακρυσμένου δάσους, ὅπερ ἐκ τοῦ θόλου τῶν φυλλωμάτων αὐτοῦ ἄφινε νὰ πίπτῃ πράσινον φῶς, εὐχαρίστου καὶ μυστηριώδους γλυκύτητος.

Ἡ Ἑλένη ἀνεζήτησε τὴν πετελεάν ἐκείνην, εἰς τὴν ρίζαν τῆς ὁποίας ἐσυνείθιζε νὰ κάθηται κατὰ τὸν Ἀπρίλιον.

— Ἀλλά, προσέθηκε ἡ Ἑλένη, δὲν θέλω νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἡ Ἰωάννα ἐδῶ, διότι κάμνει ἀρκετὸν ψῦχος.

— Προσμείνατε δὲ ὀλίγον, ἐπανελάθει ἡ Ροζαλία, ἔλατε νὰ ἰδῆτε.

Μὲ τρία βήματα διέβησαν τὸ δάσος καὶ τότε διὰ μέσου

τῆς ὀπῆς τῶν φυλλωμάτων ἐπὶ τοῦ λειμῶνος προσέπιπτεν ὁ λαμπρὸς ἥλιος διὰ πλατείας χρυσοῦς ἀκτῖνος, θερμῆς καὶ σιωπηλῆς, ὡς ἐπὶ ἀδένδρου μέρους· καὶ ὅταν ἀνύψου τις τὰ βλέμματα δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ κλάδους ἐξακοντιζομένους ἐπὶ τοῦ κυανοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ ἐν εἶδει κεντήματος· τὰ ρόδα τῆς ὑπερμεγέθους ροδῆς, μεμαραμμένα ὀλίγον ἐκ τοῦ καύσωνος, ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν στελεχῶν των. Ἐπὶ τῶν κανίστρων, ἐκ τῶν ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν μαργαριτῶν ἀρχαίου τύπου, ἰχνογραφοῦντο τεμάχια παλαιῶν παραπεπασμάτων.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε, ἐπανελάθει ἡ Ροζαλία· ἀφήσατε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ διευθετήσω τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν γνώμην μου.

Ἐξεδίπλωσε καὶ ἔστρωσε κατὰ γῆς τὸ κάλυμμα εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς δρομίσκου, πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἡ σκιά ἐπερατοῦτο. Εἶτα ἔθεσε τὴν Ἰωάνναν νὰ καθήσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκάλυψε τοὺς ὤμους αὐτῆς διὰ σαλίου, δοῦσα αὐτῇ συγχρόνως καὶ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς μικρὰς τῆς κνήμας, εἰς τρόπον ὥστε τὸ κοράσιον, ἐνῶ διετῆρει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν σκιάν, εἶχε τοὺς πόδας ἐξηπλωμένους ὑπὸ τὸν ἥλιον.

— Εἶσαι καλά, ἀγάπη μου; ἠρώτησεν ἡ Ἐλένη.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη, δὲν κρυόνα καθόλου, νομίζω πῶς εὐρίσκομαι ἀπέναντι μεγάλης φωτιᾶς, τί ὠραῖα ποῦ ἀναπνέω! πόσον μοῦ ἀρέσει!

Τότε ἡ Ἐλένη, ἥτις δι' ἀνησυχου βλέμματος παρετῆρει τὰ κεκλεισμένα παράθυρα τοῦ γείτονος μεγάρου, εἶπεν ὅτι θὰ ἀνήρχετο, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπηύθυνεν ἀπίερους συστάσεις πρὸς τὴν Ροζαλίαν νὰ ἐπαγρυπνῇ διὰ τὸν ἥλιον, νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν Ἰωάνναν πλειότερον τῆς μιᾶς ὥρας καὶ νὰ μὴ σηκώσῃ τὰ βλέμματα ἀπὸ ἐπάνω τῆς.

— Μὴ φοβᾶσαι, καλέ, μαμά, ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ γελῶσα καὶ δὲν θὰ περνοῦν ἀπὸ κοντὰ μου ἄμαξαι.

Καὶ ὅταν ἔμεινε μόνη, ἔλαβεν ἀπὸ τὰ πλάγια αὐτῆς δράκας ἄμμου καὶ ἔπαιζεν ἀφίνουσα αὐτὴν νὰ καταπίπτῃ ἐν εἶδει βροχῆς ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἑτέραν· ὁ Ζεφυρίνος ἔσκαπτε καὶ ὡς παρετῆρησε τὴν δεσποσύνην μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἔσπευσε νὰ ἐνδύθῃ τὸ φόρεμά του, ἀνηρημένον εἰς τινα κλάδον καὶ παρέμεινεν ὄρθιος παύσας πλέον νὰ σκάπτῃ πρὸς ἐκδήλωσιν σεβασμοῦ. Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας τῆς Ἰωάννας ἤρχετο κατὰ τὴν συνθήειάν του ἐκάστην Κυριακὴν, ἀλλὰ μετὰ τσαύτης προφυλάξεως εἰσεχώρει ἐν τῷ μαγειρείῳ, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατό ποτε ἡ Ἐλένη νὰ μαυτεύσῃ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν του, ἐὰν ἡ Ροζαλία ἐκάστοτε δὲν ἐζήτηε ἐκ μέρους του πληροφορίας περὶ τῆς ὑγιείας τῆς Ἰωάννας, μὲ τὴν προσθήκην, ὅτι συνεμερίζετο καὶ αὐτὸς τὴν θλίψιν τῆς οἰκογενείας· ὦ! εἶχε πλέον συνειθίσει εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ ὡς ἔλεγεν ἡ Ροζαλία, ἐξηγυγίσθη σπουδαίως ἐν Παρισίῳ· ἐπακουμβῶν δὲ ἐπὶ τῆς ἀξίνης του, ἔκαμε συμπαθητικωτάτην ὑπόκλισιν πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις ἅμα παρετῆρησεν αὐτὸν ἤρχισε νὰ ὑπομειδέξῃ.

— Γνωρίζεις ὅτι ὑπέφερα πολὺ; εἶπεν αὐτῇ.

— Μάλιστα, τὸ γνωρίζω, δεσποσύνη, ἀπεκρίθη· θέτω τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας σου.

Κατόπιεν προσεπάθησε νὰ εὕρῃ κάτι τι κομψόν, χαριεντισμόν τινα, ὁ ὁποῖος νὰ διεγείρῃ τὴν εὐθυμίαν τῆς καὶ προσέθεσεν:

— Τώρα ἡ ὑγεία σας εἶναι καλά, καθὼς βλέπετε τὸ μάγουλό σας κοκκινίζει.

Ἡ Ἰωάννα ἔλαθε δράκα χαλίκων, ἐνῶ ἐκεῖνος εὐχαριστημένος ἐκ τῆς εὐφροσύνης του ἐγέλα· ἐγκαρδίως διὰ σιωπηλοῦ μειδιάματος, ὅπερ διέσχίζε τὸ στόμα αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐνὸς ὠτὸς εἰς τὸ ἄλλο καὶ πάλιν ἤρξατο νὰ σκάπτῃ πάσῃ δυνάμει. Ἡ ἀξίνη πίπτουσα ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐπροξένει ὀξύν τινα ρυθμικὸν κρότον καὶ εἰς ἐκάστην στιγμὴν ἡ Ροζαλία, ἥτις ἔβλεπε τὴν μικρὰν προσηλωμένην εἰς τὸ παιγνιδίον τῆς εὐτυχῆς καὶ ἡσυχωτάτη, ἀπεμακρύνετο ὀλίγα βήματα,

ὡς εἰ ἐπενήργει ἐπ' αὐτῆς δι' ἔλξεως ὁ ἐκ τῆς ἀξίνης παραγόμενος κρότος· ὁ Ζεφυρίνος εὐρίσκατο εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ λειμῶνος, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον.

— Κοπιᾶζεις ὅσον βῆδι, καυμένη, ἐψιθύρισεν ἡ Ροζαλία, βγάλε, γδύσου γρήγορα τὸ φόρεμά σου καὶ ἡ δεσποσύνη δὲν ἐνοχλεῖται δι' αὐτό.

Ἀφῆρεσε τὸ ἐνδυμᾶ του καὶ ἀνήρτησεν αὐτὸ ἐκ νέου ἐπὶ τινος κλάδου· τὸ ἐρυθρὸν πανταλόνιον του, τὸ ὅποιον διὰ λωρίου τῷ περιέσφιγγε τὴν ὄσφυν, ἀνήρχετο ὑψηλά, ἐνῶ τὸ ὑποκάμισόν του ἐκ χονδροῦ πανίου ἐκατεῖτο εἰς τὸν λαίμον του διὰ βρογχωτῆρος τριγίνου καὶ ἦτο τόσον σκληρόν, ὥστε ἐφοῦσκωνε καὶ ἐστρογγυλεύετο ἐπὶ μᾶλλον. Εἶχεν ἀνασηκώσει τὰς χειρίδας προσπαθῶν νὰ δείξῃ καὶ αὐτῆς πρὸς τὴν Ροζαλίαν τὰς δύο ἀναφλεγόμενας καρδίας, τὰς ὁποίας διὰ στιγμάτων εἶχε ζωγραφίσει ἐπὶ τοῦ δέρματός του εἰς τὸν στρατώνα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: Διὰ πάντοτε...

— Πῆγες εἰς τὴν λειτουργίαν σήμερα τὸ πρωῒ, ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία, ἥτις ἐκάστην Κυριακὴν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ τῷ ὑποβάλλῃ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Εἰς τὴν λειτουργίαν... εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐπανελάμβανε μυκτηρίζων.

Καὶ τὸ μικρὸν καὶ ὀλοστρογγύλον πρόσωπόν του ἔλαβεν ἔκφρασιν γελωιδεστάτην.

— Βέβαια, ἐπῆγα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ εἴπῃ.

— Ψεῦδεσαι, ψεῦδεσαι, ἐπανελάθε μετὰ θυμοῦ ἡ Ροζαλία, γνωρίζω καλά ὅτι ψεῦδεσαι· ἡ ὄψις σου πὲ προδίδει. Αἱ! Ζεφυρίνε! ὡς βλέπω ἐχάθης, δὲν ἔχεις πλέον θρησκείαν... ἔγεινες ἄπιστος...

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως δι' ἐπιδειχτοῦ χειρονομίας ἀπειράθη ὅπως ἀρπάσῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ὄσφους, ἀλλ' αὐτὴ παροργίσθη καὶ ἀνέκραξεν:

— Θὰ σὲ στείλω εἰς τὸν διάβολον, ἐὰν δὲν μάθης νὰ φέρεσαι· δὲν ἐντρέπεται; δὲν παρατηρῆς τὴν δεσποσύνην ποῦ σὲ βλέπει;

Τότε ὁ Ζεφυρίνος ἤρξατο πάλιν νὰ σκάπτῃ.

Ἡ Ἰωάννα, τῇ ἀληθείᾳ, εἶχεν ἐγειρεῖ τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ παιγνιδίον τὴν εἶχε κουράσει· μετὰ τοὺς γάλικας εἶχε συλλέξει φύλλα καὶ ἀποσπάσει πᾶν· ἀλλ' ἀτονία ἤρξατο νὰ τὴν καταλαμβάνῃ καὶ ἐπρωτίμα νὰ ἀπρακτῇ καὶ νὰ παρατηρῇ τὸν ἥλιον, ὅστις μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν προσέβαλεν πρὸ ὀλίγου, μόνον αἱ κνήμαι αὐτῆς μέχρι τῶν γονάτων διετηροῦντο εἰς τὴν θερμότητα τῶν ἀκτῖνων, ἥδη ἠσθάνετο αὐτὸν μέχρι τῆς ὄσφους· ἡ θερμότης ἀνήρχετο ὀλοῦν καὶ τὴν ἠσθάνετο νὰ αὐξάνῃ ἐντὸς τῆς ἐν εἶδει θωπείας μετὰ γαργαλισμοῦ εὐαρέστου· ἀλλ' ὅτι κυρίως τὴν ἔτερπεν ἦτο αἱ στρογγύλαι κηλίδες ὠραιότητας χρυσοκιτρίνου χρώματος, αἱ ὁποῖαι ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τοῦ σαλίου τῆς καὶ τῆς ἐφαίνοντο ὡς χρυσαλίδες, ἀνέτρεπε δὲ τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδῃ αὐτὰς ἀναρριχωμένας μέχρι τοῦ προσώπου τῆς, καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ ταύτῃ εἶχεν ἐνώσει τὰς δύο μικρὰς τῆς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ἡλίου· πόσον λεπταὶ ἐφαίνοντο! Ὅποια διαφάνεια ἐνυπῆρχεν! Ὁ ἥλιος, διερχόμενος διὰ μέσου αὐτῶν, τὰς καθίστα κομψοτάτας, ροδίνου χρώματος, λεπτὰς καὶ μικρὰς, παρομοίας πρὸς τὰς τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ. Εἶτα ὁ καθαρὸς ἀήρ, τὰ περίξ αὐτῆς ὑπερμεγέθη ἐκεῖνα δένδρα καὶ ἡ θερμότης τὴν εἶχον ζαλίσει καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἐκοιμάτο, μολονότι καὶ ἔβλεπε καὶ ἤκουεν, ἠσθάνετο ἐνὶ λόγῳ ἐαυτὴν ἐξαίρετα.

— Δεσποσύνη! ἐὰν θέλετε νὰ σὰς τραβήξω ὀλίγον, ἔλεγεν ἡ Ροζαλία ἥτις εἶχεν ἐπανελθεῖ πλησίον τῆς, ὁ ἥλιος σὰς ζεσταίνει πολὺ.

Πλὴν ἡ Ἰωάννα διὰ τινος χειρονομίας ἠρνήθη νὰ μετακινήθῃ. Εὐρίσκατο πολὺ ὠραῖα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἠσχολεῖτο πλέον εἰμὴ περὶ τῆς ὑπηρετρίας καὶ τοῦ στρατιώτου, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν παιδικὴν περιέργειαν τοῦ νὰ ἐμβα-

θύνη εἰς πράγματά τινα, τὰ ὅποια τῆς ἀπέκρυπτον ὑπό-
λως ἐταπεινώσει τοὺς ὀφθαλμούς, θέλουσα νὰ ἀπατήσῃ αὐ-
τοὺς ὅτι δὲν τοὺς παρετήρει καὶ διὰ μέσου τῶν μαύρων καὶ
μακρῶν βλεφαρίδων τῆς τοὺς παρεμόνευεν, ἐνῶ προσεποι-
εῖτο τὴν κοιμωμένην.

Ἡ Ροζαλία παρέμενε πλησίον τῆς ἐπὶ τινα λεπτά, δὲν
ἠδύνατο ὁμως νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀξίνης καὶ
ἐπλησίασε καὶ αὖθις τὸν Ζεφυρίνον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἰ-
ονεὶ ἀκουσίως τῆς τὸν ἐκάκιζε δὲ διὰ διαφόρους παρεκτρο-
πὰς, κατὰ βάθος ὁμως εἶχε συλληφθῆ εἰς τὴν παγίδα καὶ
ἡ καρδιά αὐτῆς ἦν ἀνάπλευς κρυφίου θαυμασμοῦ ὁ μι-
κρὸς στρατιώτης εἰς τὰς μακρὰς μετὰ τῶν φίλων του στα-
διοδρομίας εἰς τὸν Βασιλικὸν κῆπον καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας
τοῦ Chateau d'Eau, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ στρατῶν των, εἶχε
συμμορφωθῆ πρὸς τοὺς ἐξηυγενισμένους καὶ ἐπιδεικτικούς
τρόπους τοῦ ζωηροῦ Παρισινοῦ ἑμάνθανεν ἐκεῖ τὴν ὡραίαν
διαλεκτικὴν, τὰς φιλοφρονητικὰς ἐκφράσεις καὶ τὰς περι-
πλοκὰς τοῦ λόγου, τόσον κολλακτικὰς διὰ τὰς κυρίας ὡς
πολλὰς ἐπνίγετο ἐκ χαρῆς ἀκούουσα φράσεις, τὰς ὁποίας
ἐπρόφερε δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας καὶ ὑπερφηανεύτο πρὸ
πάντων ἀκόμη καὶ διὰ τὰς φράσεις, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν. Ἡ στολή του πλέον δὲν
τὸν ἐστενοχώρει, ἔπαυσε νὰ κρεμᾷ τοὺς βραχιόνάς του ἐνῶ
ἐβάδιζεν, ἀπέκτησε μάλιστα καὶ τὴν συνήθειαν νὰ φέρῃ
τὸν μανδύαν αὐτοῦ περὶ τὸν τράχηλον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ
καλύπτῃ ἐν μέρει καὶ τὸ ὀλοστρόγγυλον πρόσωπόν του καὶ
μόνον ἄφινε νὰ προέξῃ ἡ ρίς, ἐνῶ ὁ μανδύας χαλαρῶς πί-
πτων πρὸς τὰ κάτω, ἐκυμάτιζε καὶ ἠκολούθει τὰς κλίσεις
τοῦ σώματός του ἔλαμβανε προπετὲς θάρρος, ἔπινε μὲ με-
γάλην εὐγένειαν καὶ ἐνὶ λόγῳ ἐκομψεύετο καὶ ἐχαριεντί-
ζετο βεβαίως σήμερον αἱ γνώσεις αὐτοῦ, ὅσῳ καὶ οἱ χλευα-
στικοὶ του τρόποι, κατὰ πολὺ ὑπερέβαινον τὰς τῆς Ροζα-
λίας ὁ Παρίσιοι τὸν ἐξύπνησαν, ἐνῶ ἐκείνη, ὑπερχαίρουσα,
σχεδὸν μανιώδης, ἴστατο ἐνώπιόν του, ταλαντευομένη με-
ταξὺ δύο ἀντιθέτων ἐπιθυμιῶν, νὰ συλλάβῃ αὐτὸν μὲ τοὺς
ὄνυχας; ἢ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ λέγῃ εὐφύϊας;

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ζεφυρίνος σκάπτων, εἶχεν ὑπερβῆ τὸν
δρομῖσκον καὶ εὐρίσκετο ὀπισθεν μεγάλου τινὸς ράμνου ἐξα-
κοντίζων πλάγια βλέμματα ἐπὶ τῆς Ροζαλίας, τὴν ὁποίαν
ἐφαίνετο ὅτι ἐκάλει πλησίον του διὰ τῶν ἐλαφρῶν κτυπη-
μάτων τῆς ἀξίνης καὶ ὅταν ἐκείνη ἐπλησίασε τὴν ἐστάμ-
πησε δυνατὰ.

— Μὴ φωνάζῃς! πρὸς Θεοῦ! γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπᾷ,
ἐψιθύρισε μετ' ἀθυροστομίας, μὴ τὸ ἐκλάβῃς ἐπὶ κακοῦ.

Τὴν ἐοίλησεν ἐπὶ τοῦ ὠτός, καὶ ὅταν ἡ Ροζαλία τοῦ
ἀνταπέδωκε τὸ τοῖμπημα, τῆς ἐπέθηκε καὶ ἕτερον ἀσπα-
σμὸν ἐπὶ τῆς ρινὸς τὴν φορὰν ταύτην ἦτο δὲ αὐτὴ κατα-
κόκκινη, τερπομένη ἐνδομύχως καὶ μόνον κατὰ τὸ φαινό-
μενον παρωργισμένη, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν τῆς ἤρχετο
εὐκολον νὰ τὸν φιλοδώρησῃ μερικὰ ραπίσματα, ὡς ἐκ τῆς
παρουσίας τῆς δεσποσύνης.

— Πόσον εἶμαι πειραγμένη ἐναντίον του, εἶπεν ἄμα ὡς
ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ἰωάννας, θέλουσα διὰ τοῦ τρόπου
αὐτοῦ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐλαφρὰν κραυγὴν τὴν ὁποίαν
πρὸ μικροῦ εἶχε ρήξει.

Ἀλλὰ τὸ καμπόνηρον κορμάκιον εἶχε παρατηρήσει πᾶν
ὅ,τι ἔλαβε χώραν διὰ μέσου τῶν λεπτῶν κλάδων τοῦ ρά-
μνου τὸ ἐρυθρὸν πανταλόμιον καὶ τὸ ὑποκάμισον τοῦ στρα-
τιώτου εἶχον ἐγκαταλείψει προφανῆ ἴχνη ἐπὶ τῆς χλόης
ἠγειρε βραδέως τὰ ὄμματα ἐπὶ τῆς Ροζαλίας, τὴν ὁποίαν
ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀτενῶς, ἐνῶ ἐκείνη, ἐκ τῆς
ταραχῆς τῆς, ἀπεκαθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καταπόρφυρος ἔ-
χουσα εἰσέτι τὰ χεῖλη ὑγρὰ ἐκ τῶν φιλημάτων καὶ τοὺς
βοστρύχους αὐτῆς ἐν ἀταξίᾳ. Ἐπειτα ἐταπεινώσει αὖθις
τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔλαβε δράκα χαλίκων, χωρὶς νὰ ἔχῃ
τὴν δύναμιν νὰ παιζῇ καὶ ἔμενεν οὕτω μὲ τὰς χεῖρας

ἐπὶ τῆς θερμῆς γῆς, ὄνειροπολοῦσα ὡς ὑπνώττουσα ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ὑπερβολικῆς τοῦ ἡλίου χλιαρότητος, ἐνῶ ζω-
γόνον ρευστὸν ἐγενᾶτο ἐντὸς τῆς καὶ τὴν ἀπέπνιγεν τὰ
δένδρα τῆς ἐφαίνοντο γιγαντώδη καὶ κολοσαῖα, τὰ ρόδα τὴν
ἐμέθυσον ἐκ τῆς εὐωδίας καὶ ὄνειροπόλει ἐπὶ ἀορίστων ἀντι-
κειμένων, ἔκπληκτος καὶ περιχαρῆς.

— Τί σκέπτεσαι, δεσποσύνη; ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία ἀνή-
συχως.

— Δὲν εἰδεύρω τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα. ὦ! εἰάν ἐ-
γνωρίζα... ἤθελα νὰ εἶμαι μεγαλειτέρα...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμβαθύνῃ ποσῶς εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ
λόγου τῆς.

— Θὰ ἦτο, ἐσκέφθη, καμμία ἀπὸ τὰς συνήθεις ἰδέας, αἱ
ὁποῖαι πάντοτε ἔρχονται εἰς τὴν κεφαλήν τῆς.

Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐνῶ αὐτὴ μὲν ἴστατο
σκεπτικῆ, ἡ δὲ μήτηρ τῆς τὴν ἀνέκρινεν, ὑπέβαλεν ἀποτό-
μως τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν:

— Μαμά, ἀλήθεια οἱ ἐξαδελφοὶ καὶ αἱ ἐξαδέλφαι νυμ-
φεύονται;

— Ἀναμφιβόλως, κόρη μου ἄλλα πρὸς τί ἡ ἐρώτησις;

— Τίποτε, τίποτε, ἀπλῶς μόνον διὰ νὰ μάθω.

Ἡ Ἐλένη ἄλλως τε ἦτο συνειθισμένη εἰς τοιοῦτου εἶδους
ἐρωτήσεις.

Τὸ κοράσιον τοσοῦτον εἶχεν εὐαρεστηθῆ ἐκ τῆς ὥρας, τὴν
ὁποίαν εἶχε διέλθει ἐν τῷ κήπῳ, ὥστε κατήρχετο ἐκεῖ ὡσαύ-
κις ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς καὶ ὁ ἥλιος εὐχάριστος.

Ἡ ἀποστροφή τῆς Ἐλένης εἶχε πλέον ἐκλείψει βαθμη-
δὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ μέγαρον παρέμενε πάντοτε κεκλει-
σμένον, ὁ Ἑρρῖκος δὲν ἐνεφανίζετο ποσῶς. Ἐπὶ τέλους δὲ
καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια παρέμενε καὶ ἐκάθητο πλησίον τῆς Ἰωάν-
νας ἐπὶ μιᾶς ἄκρας τοῦ κατὰ γῆς ἐξηπλωμένου καλύμμα-
τος. Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν ἠσθάνθη μεγίστην
ἀνησυχίαν, ὡς εἶδε τὴν πρωῖαν τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ.

— Διάβολε! τὰ ἔχουν ἀνοίξει διὰ νὰ ἀερισθοῦν τὰ δω-
μάτια, προσέθεσε ἡ Ροζαλία θέλουσα νὰ παροτρύνῃ αὐτὴν
ὅπως καὶ πάλιν καταβῆ. Σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν εἶναι
κανεῖς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ καιρὸς ἦτο θερμότερος ἢ ἄλλοτε
χάλαζα χρυσῶν βελῶν ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν φυλλομάτων.

Ἡ Ἰωάννα, ἥτις εἶχεν ἀρκετὰ ἐνδυναμώσει, ἐβάδιεν ἐπὶ
τινα λεπτά, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τῆς μητρός
τῆς, καὶ ἔπειτα, κουρασθεῖσα, ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ
τοῦ καλύμματος, ἀφήσασα θέσιν καὶ διὰ τὴν μητέρα τῆς
ἀμφοτέραι ἐτέρποντο διὰ τὸ ἐπὶ γῆς κάθισμά των.

Ὁ Ζεφυρίνος, ὅστις ἔπαυσε πλέον νὰ σκάπτῃ, ἔσπευσε νὰ
βοηθήσῃ τὴν Ροζαλίαν εἰς τὴν συλλογὴν πετροσελίνου, ἐκ
τοῦ ὁποίου ἀφθονώτατον ἐβλάστανε κατὰ μῆκος τῶν θε-
μελίων τοῦ τείχους.

Αἶφνης μέγας θόρυβος ἠκούσθη ἐκ τοῦ μεγάρου, καὶ ἐνῶ
ἡ Ἐλένη ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἡ κυρία Δεβέρλου
ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ διαδρόμου ἔφερον εἰσέτι ἐνδυμα ταξει-
δίου, καὶ ὠμίλει δυνατὰ ὡς πολυάσχολος, ἀλλ' ὅταν
προσέβλεψε τὴν κυρίαν Κρεντιάνην καὶ τὴν κόρην τῆς κατὰ
γῆς πρὸ τοῦ λειμῶνος, ἐπροθυμοποιήθη νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὰς
μεγάλας φιλοφρονήσεις καὶ νὰ τὰς ἐκπλήξῃ διὰ λόγων.

— Καλὲ πῶς ἔχετε; πόσον χαίρω, τοῦ σᾶς βλέπω!
ἐνηγκαλίσει με, καλὴ μου Ἰωάννα! ὦ! τὴν μικροῦλα! ἦτον
ἄρρωστη, ἀλήθεια; τόρα ὁμως εἶσαι καλὰ, σὲ βλέπω κα-
τακόκκινη ποσαῖς δὲν σᾶς ἐνθυμήθην, ἀγάπη μου! Ἐγὼ
σᾶς ἔγραψα, πῶς; δὲν ἐλάβετε τὰς ἐπιστολάς μου; Πόσα
βάσανα θὰ ἔχετε ὑποφέρει! τί ἀγωνίας! ἀλλὰ τόρα εἰσθε
ὕγιες; τόρα εἶσαι πολὺ καλὰ. Δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε
νὰ σᾶς φιλήσω!

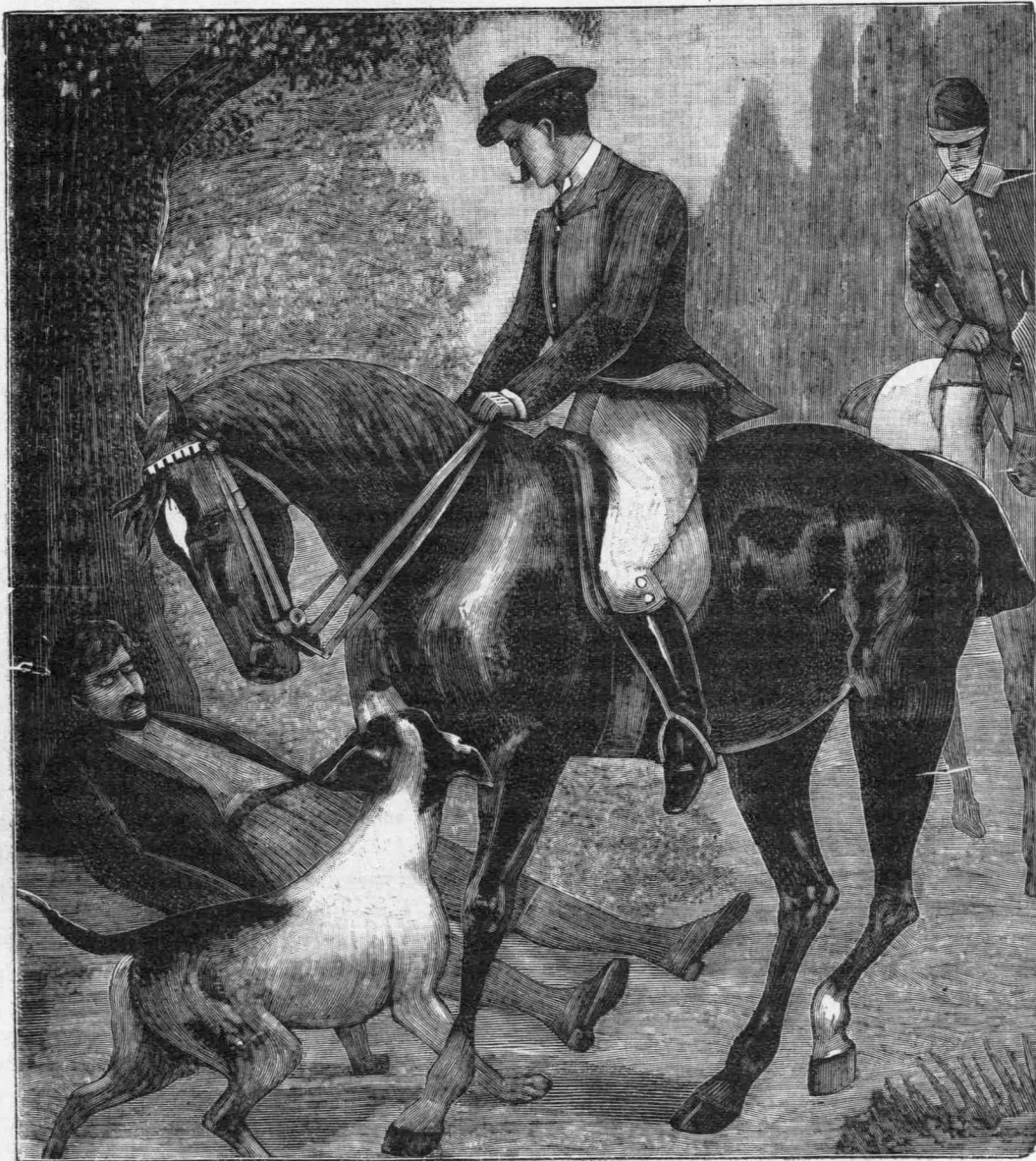
[Ἔπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἄνθρωπος ἀναίσθητος ἐκεῖτο χαμαὶ ἐξηπλωμένος ὑποκάτω δρυός. (Σελ. 504).

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἀφέθη νὰ καταπέση ἐπὶ τοῦ δώματος.

Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος.

Ὁ Πουρσαῖν ἐκράτει τοὺς σκύλους, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀφῆκε νὰ ἐφορμήσωσιν.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῦ ἦτο ἐκεῖ. Ὁ Πουρσαῖν ἠννόησεν ὅτι λίαν σκληρὸν θὰ ἦτο, εἴαν τὸν ἀφινε νὰ κατασπαρχθῆ ὑπὸ τὰ βλέμματά της.

Ὄφειλε νὰ περιέμενε τὴν ἀναχώρησίν της καὶ ἡ Λευκὴ δὲν ἀπεσύρετο τῆς θύρας τοῦ ἐξώστου. Παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέματος τὸν ἐραστὴν της, οὐτινος ἡ σκιὰ καθίστατο δυσδιάκριτος ὑπὸ τῶν ἀτμωδῶν ἀναθυμιάσεων τῶνθάμνων, τῶν φωτιζομένων ὑπὸ τῶν ὤγων ἀκτίνων τῆς σελήνης.

Τέλος ἐγένετο ἀφαντος ἐν τῇ ὀμίχλῃ.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῦ ἠκροάσθη ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἀφιξὶς τῆς δουκίσσης τὴν ἀπέσπασε τοῦ ἐξώστου, ὁπότεν προσεπάθει νὰ διεισδύσῃ τ' ἀποκρύπτοντα τὸν ἐραστὴν της σκότῃ.

Ἡ μάμμη εἶχεν ἔλθῃ.

Τὸ παράθυρον ἐπανεκλείσθη. Τὰ παραπετάσματα ἐπανέπεσαν.

Ὁ Πουρσαῖν ἔτρεμεν ἐξ ἀνυπομονησίας, ἀλλ' ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εἶχε διαβῆ.

Εἶχεν ἤδη πλέον ἢ ἑκατὸν μέτρα ἀπομακρυνθῆ τῆς βάρτου, ἔνθα ἐπιστάτης ἐκρύπτετο μετὰ τῶν σκύλων του.

Ὁ Πουρσαῖν, ὅστις τοὺς ἐκράτει κατὰ τὴν διάβασιν

τοῦ ἀγνώστου, ἀνητημένος ὄλαις δυνάμεσιν ἀπὸ τῶν περιλαϊμιῶν των, ἐχαλάρωσε τοὺς δακτύλους του καὶ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκόφου :

— Ἐμπρός, Παληκαρά! Πίσω του, Ψαρή!

Οἱ δύο μολοσσοὶ ἐφώρμησαν μίαν ἀμφοτέροι ἐκπέμποντες ὑλακὴν, ἀπηχῆσασαν ἐν τῇ νυκτί.

Ὁ Γεώργιος, ἀποχωρισθεὶς τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, κατετρώχετο ὑπὸ σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ, τόσον καθ' ἑαυτοῦ, ὅσον καὶ ἐναντίον ἐκείνης.

Ἐβάδιζε βήματι βραδεὶ μεμφόμενος ἑαυτὸν ὅτι δὲν τὴν ἀπήγαγεν ἵνα τὴν ἀπομακρύνῃ τῆς ὑψηλόφρονος μάμμης, ἥτις θὰ τῇ ἐνέπνεε τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος. Καὶ ἐσκέπτετο ἂν δὲν ὤφειλε νὰ στρέψῃ πάλιν τὰ βήματατά του πρὸς ἐκείνην, ἥτις πάντετε ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν κικκλίδων τοῦ ἐξώστου, ἐφαίνετο ἐλκύνουσα αὐτὸν ὡς μαγνήτης, ὅτε ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον δέκα βήματα μακρὰν του.

Ὁ κρότος αὐτὸς τὸν ἀπέσπατε τῶν ρεμβασμῶν του.

Ἦτο ὁ κρότος δύο μεταλλῶν ἐφαπτομένων, ὅμοιος πρὸς τὸν ἦχον ξιφῶν διασταυρουμένων.

Ὁ Δαμβέρτος διηρεύνησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν φυτεῖαν, πρὸ τῆς ὁποίας εἶχε διέλθει.

Ἐκεῖθεν ὁ κρότος ἠκούσθη.

Ἡ ὑπόνοια ἐνέδρας τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν.

Προῦχώρησεν ἀποτόμως βήματατινα πρὸς τὸ ἀνοικτὸν μέρος, δι' οὗ εἶχεν εἰσελθεῖ.

Ἐν αὐτῇ τῇ στιγμή τὸ αἶσθημα τῆς ἰδίας ἀσφαλείας ἐκράτησεν ὅλων τῶν λοιπῶν.

Πεντήκοντα μέτρα μακρὰν τῆς βάττου, ἐστράφη ὀπίσω.

Τὸ παράθυρον τῆς δεσποινίδος Σαρναίου εἶχε κλεισθῆ. Τὰ φῶτα, τὰ δυνάμενα νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐν τῇ πορείᾳ του, εἶχον ἐκλίπει.

Μέγα κενὸν ἐσηματίσθη ἐν τῇ ψυχῇ του, φρικώδης ἀπογοήτευσις.

Προαίσθημα τι ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι δι' ἐσχάτην φορὰν ἐβλεπεν ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρξεν ἐρωμένη του, ὅτι τὴν ἔχανεν, ἐξ ἰδίου του σφάλματος καὶ ἔδαξε τοὺς δακτύλους ἐξ ὀργῆς.

Ἄλλ' ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Καὶ ὁ μεταλλικὸς κρότος ἐξηκολούθει πλήττων τὰ ὠτά του.

Προφανῶς ὑπῆρχέ τις ἐκεῖ.

Ἐκυπτεν ἐξ ἐνοστίκου, βαδίζων ἐν τάχει, ὡς ἂν εἶχεν ἴδει τὴν λάμπιν πυροβολισμοῦ καὶ ἤκουσε τὸν κρότον του.

Ἡ ὠρυγὴ τῶν ἀφεθέντων εἰς δῖωξίν του κυνῶν τὸν ἐκλόνησε.

Παρευθὺς ἠννόησεν.

Αἰφνίδιος τὸν κατέλαβε λύσσα, παραφορὰ ἐκ τῶν ἀκατασχετῶν.

Μίαν βολὴν πιστολίου, κτύπημα μαχαίρας ἢ σπάθης φονέων πληρωθέντων ἵνα τὸν θανατώσωσι. τὰ εὔρισκε δίκαια καὶ συγχωρητά. Ἡ ἐκδίκησις θὰ ἦτο σχεδὸν εὐγενής, νόμιμος ἴσως.

Ἄλλὰ σκύλοι ν' ἀφεθῶσι κατόπιν του!

Ἦτο ἀτιμία!

Καὶ ὄχι σκύλους φύλακας ἀφειμένους ἐκεῖ διὰ τὸν τυχόντα κακοποιόν, ἀλλὰ κρατουμένους ὑπὸ τῆς χειρὸς ἀνθρώπου, ἀπέναντι τῶν παραθύρων, ὅπου ἡ δεσποινὶς Σαρναίου τὸν προσεῖλκυεν ὡς δέλεαρ.

Συνομωσία ἴσως!

Πολὺν χρόνον θ' ἀπῆτει ἡ περιγραφὴ τῶν σκέψεων ὅσαι ἐν διαστήματι δύο στιγμῶν διήλθον τοῦ ὑπερερεθισμένου ἐγκεφάλου του, δίκην ἀστραπῆς.

Δάκρυα πικρὰ ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του δυστυχούς, τοῦ ἐκτιθεμένου ἐκεῖ, εἰς τὰ αἶσχη καὶ τοὺς κινδύνους ἐπαισχύντου πάλης.

Ἄλλ' ἦτο ἡ στιγμή τῆς ἀμύνης.

Μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ἐξέβαλε τὸν ἐπενδύτην του ὅν ἐτύλιξεν εἰς τὸν βραχιονά του.

Μόλις ἔπραξε τοῦτο καὶ ὁ ταχύτερος τῶν σκύλων ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα.

Τεμάχιον μόνον ὑφάσματος ἀπέσπασαν οἱ ὀδόντες του, ἐνῶ λάκτισμα τὸν ἔρριψε τέσσαρα βήματα μακρὰν.

Ἄλλ' οἱ ὀδόντες τοῦ ἄλλου ἐβυθίσθησαν εἰς τὸν μηρὸν τοῦ Γεωργίου, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τεμάχιον σαρκὸς ἦτο τὸ ἀποσπασθέν.

Ὁ Ψαρῆς ἔσχε τὴν αὐτὴν τύχην ἣν καὶ ὁ Παλληκαράς. Ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς χλόης ἐζαλισμένος ἐξ ἰσχυροῦ γρόνθου ἐπὶ τοῦ κρανίου.

Ἀνηγέρθησαν πάραυτα μανιωδέστεροι.

Πρέπει ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν μικρὰν ἐξήγησιν.

Ὁ Δαμβέρτος δὲν ἐπρονόησε νὰ ὀπλισθῆ μεταβαίνων εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣν τῷ ἔδωκεν ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίου.

Ἄλλ' ἦτο υἱὸς καλλιεργητοῦ.

Ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ ἦθη τῶν ἀγρῶν.

Ἐὰν δὲν ὑπωπεύθη ποσῶς ἐπιθέσιν τινα ἐξ ἐνέδρας, δὲν ἠγνόει ὅμως ὅτι ἠδύνατο νὰ εὑρεθῆ ἀντιμέτωπος σκύλου ἀφειμένου ἐλευθέρου ἵνα καθιστᾷ προσεκτικούς τοὺς τολμητίας.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπήδησε τὸν χάνδακα, εἶχεν ἐφωδιασθῆ διὰ στερεοῦ ροπαλοῦ, τυχαίως, καὶ τῷ παρέσχεν αὐτὸ ἡ ξυλεῖα τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἔλαβεν ἀπὸ ξύλων κεκομμένων καὶ τεθειμένων ἐν σωρῷ εἰς τι μέρος τῆς κυκλοτεροῦς ὁδοῦ.

Μόνον ὅτε, φθάσας μέχρι τοῦ λειμῶνος, ἐνόησεν ἐκ τῆς γαλήνης τῶν πέριξ τοῦ πύργου ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβῆται τὴν ἐπιθέσιν σκύλου, ἔρριψε τὴν ράβδον ἐν τῇ ὁδῷ καὶ προῦχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ φῶς, τὸ χρησιμεῖον αὐτῷ ὡς φάρος.

Ἐν τῇ ἀναχωρήσει του τὴν αὐτὴν ὁδὸν εἶχε λάβει, ὀδηγὸν ἔχων τὴν πρὸ αὐτοῦ διανοιγομένην πλατεῖαν καὶ τὴν χάνδακα.

Ἄλλὰ προτοῦ ἐξέλθῃ, ἀφεύκτως θὰ κατεσπαράσσετο.

Αἱ δυνάμεις ἦσαν ὅλως ἀνισοί.

Τώρα δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς παγίδος, εἰς ἣν εἶχε περιπέσει.

Ὁ Πουρσαῖν ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος διέκρινεν ἀορίστως διαγραφόμενον τὸ ἀκίνητον μόνον σῶμά του ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς βάττου καὶ ἤκουε τὸν εἰρωνικὸν συριγμὸν μεθ' οὗ ὁ φύλαξ ἐξηρέθιζε τοὺς σκύλους του.

Δὲν ἀπέτρεχεν εἰκοσι μέτρα τοῦ μέρους ἐνθα ὑπέστη τὴν πρώτην προσβολὴν, καὶ ἤδη τὸ αἷμά του ἔρρεεν ἀπὸ εἰκοσι πληγῶν.

Τὰ τρομερὰ ζῶα ὀλονὲν ἀπωθούμενα, ἐπανελάμβανον ἀδιαλείπτως τὰς ἐκθέσεις των.

Ὁ Δαμβέρτος ἐν τούτοις ἦτο κάτοχος ἡρακλείου δυνάμειος καὶ σπανίας δεξιότητος, ἀλλὰ τί ἠδύνατο ἐναντίον δύο μανιωδῶν τίγρεων;

Ἐκλονήθη ἐν τινι τῶν τελευταίων ἐπιθέσεων τῶν σκύλων, ἀλλ' αἰφνης ἠνορθώθη μανιώδης, πλήρης θάρρους καὶ χαρᾶς.

Εἶχε κλίνει ἐπὶ τοῦ ροπαλοῦ του, καὶ τὸ ἐκράτει μεταξὺ τῶν νευρωδῶν του δακτύλων, ἰσχυρῶν ὡς ὁ χάλυψ.

Ἡ πάλιν τότε ἔλαβεν ἄλλην τροπὴν.

Διὰ περιστροφικῆς κινήσεως, ἐκτελεσθείσης μετ' ἀπεριγράπτου ταχύτητος, ἀπεμάκρυνε τοὺς δύο μολοσσούς.

Καὶ τώρα τὸ αἰμόφυρτόν του σῶμα ὠχρώθη εἰς προμαχῶνα ἀπροσπέλαστον.

Ἡ ράβδος εἶνε ὄπλον ἐπιφοβὸν εἰς χεῖρας ἀνθρώπου γνωρίζοντος νὰ τὴν μεταχειρισθῆ, καὶ ὁ Δαμβέρτος ἦτο ἐπιστήμων αὐτῆς τῆς ἀσκήσεως.

Ἡ σφαῖρα μόνη τοῦ Πουρσαῖν ἠδύνατο νὰ τὸν προσβάλλῃ.

Ἄλλ' ὁ ἐπιστάτης δὲν ἐφρόντιζε ν' ἀναμιχθῆ εἰς τὴν μάχην, ἥτις ταχέως ἀπεμακρύνετο.

Οὐδὲ κίνησιν ἔκαμνε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἄπεφάσισε μόνον νὰ προχωρήσῃ, ὅτε μὴ ἀκούων ἐπιστρέφοντας παρ' αὐτῷ τοὺς δύο κῦνας, ὧν αἱ τελευταῖαι ὕλακαὶ προήρχοντο ἀπὸ τῆς χάνδακος, ἐνόμισεν ὅτι, εἰς τὰ βάθη τῆς πλατείας, κατέτρωγον τὸ καταβληθὲν θῦμα των.

Μετὰ κόπου πολλοῦ ἐπέτυχε νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ.

Ἡ κεκαλυμμένη σελήνη δὲν τὸν ἐβοήθει εἰς τὴν ἔρευνάν του.

Ἐν τούτοις, κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ διέκρινεν ἐν πρώτοις μελανὸν ὄγκον, ἠπλωμένον χαμαὶ καὶ κλείοντα αὐτῷ τὴν διάβασιν.

Δὲν ἦτο τὸ πτώμα ἀνθρώπου.

Ὁ Πουρσαῖν ἐκάλεσεν ἀλληλοδιαδόχως :

— Ψαρρῆ! Παλληκαρᾶ!

Εἰς τὴν δευτέραν πρόσκλησιν, ὁ σκύλος ὑπηγέρθη ἐκπέμπων ρόγγον ψυχοραγοῦντος.

Διακόσια βήματα μακρότερον, ἕτερος ὄγκος ἔκειτο εἰς τὸ κατωφερὲς τάφρου.

Ὁ Πουρσαῖν ἐκάλεσεν ἐκ νέου :

— Ψαρρῆ! Παλληκαρᾶ!

Ὁ Παλληκαρᾶς δὲν ἀνταπεκρίθη. Εἶχε τὸ κρανίον συντετριμμένον ἐξ ἑνὸς ραβδισμού.

Τότε ὁ ἐπιστάτης ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του καὶ ἔφθασε παρὰ τὰ χεῖλη τῆς χάνδακος.

Κηλὶς βαθύχρους καὶ στίλβουσα διεγράφετο ἐπὶ τοῦ τοιχώματος.

Ὁ Πουρσαῖν ἤναψε πυρετὸν καὶ ἔκυψεν.

Ἦτο αἷμα προσφάτως χυθὲν.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἠρεύνησε πανταχόθεν. Ὁ ἀνθρώπος εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Η'

Ὅπου ὁ κύριος Βωνοᾶζ κάμνει ἕν εὑρημα.

Ὁρατὸν ὄνομα τὸ τοῦ Βωνοᾶζ.

Ἐπαξίως φερόμενον ὑπὸ εὐπατρίδου ὑπερηφάνου τοὺς τρόπους, ὠραίου, πνευματώδους, λεπτῶς κομφῶ, εὐπλάστου τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα ἵνα δελεάσῃ ἑκατομμυριοῦχον τινὰ ἀστὴν.

Ἄλλ' ἐνίοτε οἱ τολμηρότεροι τῶν παικτῶν πολεμοῦνται ὑπὸ τῆς τύχης, καὶ ὁ Βωνοᾶζ εἰς μάτην ἀπὸ ἐτῶν ἐζήτει νὰ ἐπιτύχῃ τὸ πτηνὸν αὐτό.

Οὔτε ξανθὴ, οὔτε μελαγχροινὴ, ἦτις νὰ ἐπλήρουν τὰ κενὰ, τὰ σχηματισθέντα ἐν τῇ πατρικῇ κληρονομίᾳ τοῦ Βωνοᾶζ.

Τὰ κενὰ αὐτὰ ἦσαν πολλὰ καὶ βαθέα.

Ἐγίνετο ἡ πρότασις, ἤρχοντο εἰς ἐξηγήσεις, καὶ φοβερὸς τις πατὴρ ἠρνεῖτο καὶ διέλυε τὰς διαπραγματεύσεις.

Ἡ φήμη τοῦ Βωνοᾶζ ἐνεποίει τρόμον.

Ὁ Βωνοᾶζ ἔθελγεν ἴσως τὰς κόρας, ἀλλ' ἐτρόμαζε τοὺς ἀνθρώπους τῶν ὑποθέσεων.

Ἦτο λάθος του. Εἰς Βερρῦ, ὁ κόμης Φίλιππος θὰ ἔζη ἀνέτως ὡς πλούσιος καὶ θὰ ἐπετύγχανεν οἰκονομίας σημαντικῆς.

Οἱ Παρίσιοι τὸν εἴλκυσαν καὶ τὸν κατέστρεψαν.

Πῶς ἠδύνατο ἄλλως νὰ ἔπραττε μὲ ἐξηκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα εἰς μέρος τόσῳ πολυδάπανον καὶ ὅπου ὁ μεμιγμένος πρὸς τὴν ὑψηλὴν ζωὴν δαπανᾷ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους μόνον περιουσίαν ὅλην διὰ δῶρα ;

Ὁ Βωνοᾶζ ἐλάτρευε τοὺς Παρισίους.

Οἱ Παρίσιοι εἶνε τὸ μέγα πολυθέαμα, τὸ ἐξαντλοῦν τὴν ἐπαρχίαν.

Οἱ Παρίσιοι μὲ τοὺς πειρασμούς των καταβροχθίζου τὴν Γαλλίαν ὅλην.

Οἱ Παρίσιοι θὰ τὴν καταστρέψουν. Θ' ἀπορροφήσουν τὸ αἷμα τῆς μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος.

Ἄνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα ὁ συμβολαιογράφος ἐκποιεῖ καὶ μίαν ἐπαρχιακὴν κατοικίαν ἐκ τῶν ἐπιβαλλουσῶν, ἀντὶ εὐτελοῦς ποσοῦ, εἰς πλουτήσαντα σφαγέα.

Ὁ κόμης Φίλιππος εἶχε μείνει κύριος τῆς κληρονομίας του ἐν ἡλικίᾳ εικοσιτεσσάρων ἐτῶν.

Ὁ πατὴρ του διήνηεν ὅλον τὸ ἔτος εἰς Βρέιλ, ὀλίγους δὲ μῆνας τοῦ χειμῶνος εἰς Σατωρού.

Ὁ υἱὸς ἔδραμεν εἰς Παρισίους ἐν τῇ ζέσει τῆς νεότητός του.

Οἱ Παρίσιοι τὸν κατέστρεψαν μὲ τὴν πολυτέλειάν των. μὲ τὰς κόρας των, τὰς Λέσχας των, τὰς αἰθούσας, τὰ πάντα

Δὲν τὸ ἐγνώριζον ἀκόμη ἀμφέβαλλον.

Ἐν τούτοις ἦτο κατεστραμμένος.

Καὶ ἔπειτα τόσοι ὑπάρχουσι κόμητες ὁμοιοπαθεῖς πρὸς τὸν Βωνοᾶζ, ὥστε αἱ πλούσιαι νεάνιδες, αἱ ἐπιζητοῦσαι ἐν τῷ γάμφ των τίτλον, εὐρίσκονται ἐν ἀμνηχανίᾳ πρὸ τῆς ἐκλογῆς.

Εἰς γάμος πλούσιος ἦτο ἡ μόνη ἀπομένουσα εἰς τὸν κόμητα Φίλιππον ἐλπίς σωτηρίας.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναῖν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπαιτεῖται μία διασάφησις.

Ἐὰν διὰ τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς κτηματίας τοῦ Σατωρού, τοῦ Βουζανσαί ἢ τοῦ Πρεϊλλῦ, εἰς Βωνοᾶζ ἐσήμαινε κᾶτι, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὅμως τῆς ξηρᾶς δουκίσσης λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ὅσον καὶ ἂν ἦτο κόμης, οὐδεμίαν εἶχεν ἀξίαν καὶ σημασίαν, ἴσως ἔνεκεν ἰδιοποιήσεώς τινος τοῦ τίτλου ἐκ τῶν καθιερουμένων ὑπὸ δύο ἢ τριῶν γενεῶν.

Ἡ δούκισσα μὲ τὰς αὐστηράς τῆς ἀρχᾶς δυσκόλως ἠπατάτο.

Ἡ Ἰταλὶς λοιπὸν ὀλιγίστην ἔτρεφεν ὑπόληψιν πρὸς τὸν γείτονά τῆς, ὡς ἐκ τῆς μετριότητος τοῦ γένους του, καὶ τῆς παρουσίας θέσεώς του, ἥς ἐφαντάζετο τὰς δυσχερείας.

Ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνει ὡς εἰς τὰς Τραπεζάς.

Σταθμίζει τις καλῶς τὴν πίστιν, ἣν ὀφείλει νὰ δώσῃ εἰς ἄλλον.

Λοιπὸν ἡ ἰδέα περὶ συνοικεσίου μεταξὺ Λευκῆς δὲ Σαρναῖν καὶ Φίλιππου δὲ Βωνοᾶζ ἦτο ἐπιχειρήσις ἐκ τῶν μάλλον παρατολμοτέρων ἣν μυριοὶ λόγοι ἠδύναντο νὰ ματαιώσωσιν.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης ἀπὸ τῆς εἰς Βρέιλ ἀφιξέως του τὸ ἐσκέπτετο ἀδιαλείπτως.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ θέλησις τοῦ νὰ κατακτήσῃ τὸ χρυσοῦν αὐτὸ δέρας ἐρριζώθη βαθέως ἐν τῷ πνεύματί του.

Εἶχεν ἤδη ἀνθρώπους του ἐπὶ τῶν γαιῶν τῆς. Ἐργάται τιγὲς ἐκ τῶν ὑλοτομούντων τὰ δάση του εἰργάζοντο ἐπίσης πρὸς λογαριασμὸν τοῦ ἐπιστάτου τῆς Ζονσέρης.

Ἄφ' ἑτέρου οἱ σκύλοι δὲν γνωρίζουσι τὰ μεταξὺ δύο γαιῶν ὑπάρχοντα ὄρια, καὶ οἱ μολοσσοὶ τῆς Ζονσέρης ἔφθανον ἐνίοτε μέχρι τοῦ ἄλσους τοῦ Βρέιλ, ἐν ᾧ οἱ σκύλοι τοῦ Βωνοᾶζ ἐδίωκον τὸ θήραμά των ἐπὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Πουρσαῖν.

Ἐὰν οἱ κύριοι τῶν δύο πύργων σπανίως ἐν Παρισίους συνητῶντο, οἱ ἀνθρώποι τῶν δύο γαιῶν ἐγειτόνευον εἰς Βερρῦ.

Ἡ δούκισσα ἐκράτει τὸν κόμητα μακρὰν αὐτῆς ὡς ἐκ τοῦ μετρίου τῆς εὐγενείας του, ἀλλ' ὁ Πουρσαῖν τῷ ἀπένεμε πλείονας τιμὰς, καὶ ὁ Φίλιππος, δὲν ἠγάπων ἐν τῷ τόπῳ διὰ τὴν ἐλευθεριότητα καὶ τὴν δημοτικότητά του, δὲν ἀπηξίου νὰ τῷ τείνῃ φιλικῶς τὴν χεῖρα καὶ νὰ συντρώγῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἐκάλει εὐχαρίστως τοὺς χωρικοὺς εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ συνέκρουε τὸ ποτήριόν του πρὸς τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς φύλακας τῶν πέριξ.

Εἶνε τὸ μόνον μέσον ἵνα καταστῇ τις δημοφιλής.

Ἴσως αἱ εὐγενεῖς του προσφοραὶ ἐστεροῦντο εἰλικρινεῖας, ἀλλ' ἦτο ἀρκούντως ἐπιτήδειος κωμωδὸς ἵνα ἐξαπατᾷ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων του, ὅπερ τὸ οὐσιωδέστερον.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ δράματος τῆς Ζονσέρης, ὁ Φίλιππος Βωνοᾶζ ἀνέβη τὸν ἵππον του ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦς.

Εἶχε βρέξει καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀφθόνως. Ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐκ τῆς βροχῆς πέσει. Τὸ ὕδωρ ἔμενε ἀνητημένον κατὰ μυρίους μαργαρίτας ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, καὶ ἀπὸ τῶν ἀραχνούφων ἐκείνων δικτύων, ἅτινα τὸ φθινόπωρον καλύπτωσι τοὺς λειμῶνας, τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς, καὶ καλοῦνται παρὰ τῶν γάλλων νῆματα τῆς Παναγίας.

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ δὲν εἶνε καλὴ διὰ τὸ κυνήγιον.

Οἱ σκύλοι δυσκολεύονται νὰ ὀσφραίνωνται. Τὰ ἴχνη τοὺς διαφεύγουν, καὶ τὸ θήραμα χάνεται.

Ὁ Βωνοᾶζ δὲν ἤθελε νὰ θηρεύσῃ.

Ἡ θήρα εἶνε διασκεδάσις ἀνθρώπων ἡσυχῶν καὶ ἀμερίμων, ὁ δὲ κόμης εἶχε φροντίδας πολλὰς. Διέβλεπε τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν του.

Τὸ μέγαρον τοῦ Σατωροῦ εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ ἐκποιηθῆ. Ὁ Βωνοᾶζ τὸ ἀνεπλήρωσε διὰ κομψῆς οἰκίας εἰς τὰ περίξ τοῦ ἄλσους Μονσῶ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κουρσέλ.

Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος ἀκρωτηριασμός ὃν ὑπέστη ἡ πατρικὴ περιουσία. Ἐκτοτε δὲ τὸ κακὸν ἐδεινώθη.

Αἱ ὑποθήκαι εἶνε ἀληθῆς γάγγραινα.

Καταλαμβάνουσι βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς τὰ μέλη τοῦ ἀσθενοῦς.

Τὰ ὑποστατικά, τὰ δάση, αἱ οἰκίαι τοῦ κόμητος ἴσταντο ὀρθια εἰς τὰς θέσεις των, ἀλλ' εἶχον προσβληθῆ ἀπ' αὐτὴν τὴν δυσθεράπευτον λέπραν.

Ὁ Βωνοᾶζ λοιπὸν ἐπλανᾶτο ἀσκόπως.

Ἦθελεν ἀπλῶς ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα, νὰ διασκεδάσῃ τὰς μερίμνας του, νὰ σκεφθῆ.

Εἰς τί;

Εἰς τὴν ιδέαν ἥτις τῷ ἦτο ἐρριζωμένη.

Ἀκολουθούμενος ὑπὸ συνοδοῦ ἵππεύοντος ὠραῖον ψαρὸν ἵππον καὶ ἀνεπιλήπτως φέροντος τὴν βαθυκύανον καὶ μεχουσὰ κομβία περιβολὴν του, ἠκολούθησε γραμμὴν χαρασσόμενην διὰ μέσου τοῦ δάσους καὶ ἄγουσαν εἰς τὰ ὄρια τῆς Ζονσέρης.

Διατί προετίμα αὐτὴν τὴν διέθυσιν;

Διότι ἐνίοτε διὰ πάσης δυνατῆς ὁδοῦ ἀπολήγει τις εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Φιλίππου Βωνοᾶζ ἦτο ἡ δεσποινὶς Σαρναί.

Ἦθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ αἶτια τῆς ἀποχωρήσεώς της καὶ μονώσεως εἰς τὰ βῆθη αὐτῆς τῆς πεδιάδος, πράγμα παράδοξον ἐν ἀρχῇ χειμῶνος διὰ δύο γυναῖκας μόνας, αἱ τὰ πλοῦτη καὶ αἱ ὑψηλαί των σχέσεις ὄφειλον νὰ ἐκράτουν εἰς Παρισίους.

Τῇ ἀληθείᾳ, εἰς Σατωροῦ, συνέλαβεν ὑπόνοιαν, ἀμφιβολίαν μᾶλλον, ἀλλ' ὅλως ἀόριστον.

Ἄν ἠδύνατο νὰ ἐβεβαιούτο!

Δύο ὠραῖοι κύνες τὸν παρηκολούθουν σκιρτῶντες περὶ τὸν ἵππον του, ὠραῖοι κύνες λευκοὶ με κίτρινα στίγματα, καθαρωτάτου Γαλλικοῦ γένους.

Εἰς τριακοσίων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου του ὁ κόμης ἐπανεστράφη.

Τὸ Βρέιλ εἶνε διαίτημα μεγαλοπρεπές.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν οἰκίαν σχηματίζουσαν μακρὸν καὶ στερεὸν τετράγωνον καὶ ἐξελισσομένην πρὸς τὸν ὀρίζοντα μετὰ τὰς μολυβδίνους κορυφὰς της, τὰς ὑψηλὰς τῆς στέγας καὶ τοὺς τέσσαρας γωνιακοὺς του πύργους ὧν οἱ ἀνεμοδείκται ἔψαυον τὴν πρωϊνὴν ὀμίχλην.

Ἐπρεπε νὰ ἐπώλει τὴν κοιτίδα τῶν Βωνοᾶζ καὶ νὰ ἐρριπτε τὴν ἀξίαν της εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν δικαστικῶν κλητῆρων;

Συνέσπασε τοὺς δακτύλους του, ἀνήγειρε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν πῖλόν του, καστόριον πῖλον με πτερόν ἀτμημελῆτως ἐρριμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὤθησε τὸν ἵππον του ἐν μικρῷ καλπασμῷ μεταξύ δύο φρακτῶν.

Ἐκ διαλειμμάτων οἱ σκύλοι του ἐρίπτοντο εἰς τὸ δάσος καὶ ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν λαγωῦ, ὅστις ἐξηγριούτο καὶ παρήρχετο τὴν γραμμὴν μετὰ δύο ἄλματα.

— Τότε ὁ κόμης τοὺς ἀνεκάλει.

— Ἐδῶ, Φλώρα. Καῖσαρ, ἐδῶ!

Οἱ διαβαίνοντες ἀπὸ λιμνῶν, ὧν εὕρισκε τις ἀνὰ μίαν ἐν πάσῃ πεδιάδι τοῦ ὑδατώδους αὐτοῦ τόπου, ὄρμων ἐντὸς τῶν σχοίνων, καὶ νῆσσαι ἐπέτων ἐντὸς τοῦ ὕδατος θορυβωδῶς πλήττουσαι τὰ πτερά, ἵνα φθάσουν εἰς τὸ πέραν ἄκρον.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐσύριζεν ἀφρημένως τοὺς κύνάς του καὶ ἐκάλπαζε σκεπτόμενος τοὺς δανειστάς του, οἵτινες χάνοντες τὴν ὑπομονὴν των, θὰ ἔθετον χεῖρα εἰς τὸν πύργον, τὰ δάση καὶ τὰ ὑποστατικά.

Καὶ τότε!

Οὐδὲν πλέον θὰ τῷ ἀπέμενε!

Πόσον ἀκόμη ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν πτώσιν;

Δύο ἢ τρία ἔτη!

Ἡ στιγμὴ εἶχεν ἐπέλθει. Ἐπρόκειτο ν' ἀνυψοῦτο διὰ μίας, ἢ νὰ κατέπιπτεν εἰς τὰ βῆθη τοῦ ἐλεεινοτέρου βορβόρου: τῆς καταστροφῆς!

Εἰς τὸν πνιγόμενον, ἡ σωτηρία ἐπέρχεται πολὺ ἀργά.

Ὁ Βωνοᾶζ ἦτο ἤδη εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι λαιμοῦ.

Οἱ δύο ἵπποι ἐν τούτοις καὶ οἱ σκύλοι προὐχώρου διὰ μέσον τοῦ δάσους ἐπὶ τοῦ διὰ χλοῆς ἐπεστρωμένου ἐδάφους.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐπλησίαζε ταχέως πρὸς τὴν Ζονσέρην.

Διὰ τινῶν ἤδη σημείων, διέκρινε πέραν τὰ τεῖχη τοῦ ἄλσους, ὅτε αἰφνης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του.

Πεντήκοντα μέτρα μακράν, ἐν τινι λόχμῃ, οἱ δύο κύνες ὑλάκτουν ὡσεὶ ἐπιτυχόντες θήραμα.

Ὁ κόμης ἐσύριζεν, ἀλλ' ἐκείνοι δὲν ἐπανήρχοντο.

Ἐπανειλημμένως τοὺς προσεκάλει.

— Ἐδῶ, Φλώρα! Καῖσαρ, ἐδῶ!

Ἐξηκολούθουν ὑλακτοῦντες μετὰ τόνον θρηνώδη.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐξέκλινε τῆς ὁδοῦ καὶ εὐρέθη ὑπὸ τὸ δάσος.

Ὁ ἵππος του, πλησιάζας πρὸς τοὺς κύνες ὠπισθοδρόμησεν ἀποτόμως.

Ἀνθρωπος ἀναίσθητος ἔκειτο χαμαὶ ἐξηπλωμένος ὑποκάτω δρυός, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου.

Τὰ χαμαὶ κείμενα φύλλα τῷ ἐσχημάτιζον εἶδος κλίνης. Ράκη ἐπενδύτου τὸν ἡμικάλυπτον.

Ἡ κεφαλὴ του οὐδὲν ἔφερε τραῦμα καὶ τὰ θαυμάσια ὄντως χαρακτηριστικά του ἐξέφραζον αἶσθημα ἀναπαύσεως ἐν τῷ ὑπνῷ ἢ τῷ θανάτῳ.

Ἡ ἄκρα ὠχρότης του προέβαλλε ζωηρότερα ὑπὸ τὴν μαύρην του καὶ ἐν ἀταξίᾳ κόμην. Μία τῶν χειρῶν του ἐκτεινομένη ἐπὶ τῶν μαρμαμένων φύλλων ἦτο κατεσχισμένη καὶ αἰμόφυρτος. Πλησίον ἔκειτο ράβδος ληφθεῖσα προφανῶς ἀπὸ τινος ἐν τῷ δάσει δέσμης ξύλων, φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον ράκη νεκρῆς σαρκῆς καὶ δέρμα μεμιγμένον μετὰ φαιᾶς τρίχας.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐκπληκτος ἐκάλεσε τὸν ὑπνῆρτην του καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του πηδήσας κατὰ γῆς.

Ἀπέσυρε τὰ λείψανα τοῦ ἐπενδύτου καὶ ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ὁ ἀγνώστος ἦτο πλήρης τραυμάτων. Ὑπὸ τὸ ἱμάτιόν του τὸ σῶμά του ὅλον ἦτο μία πληγὴ.

Ἄλλ' ἀνέπνεεν ἔτι.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐσκέφθη

Ὁ τραυματίας εὕρισκετο ἐν περίπου χιλιόμετρον πέραν

τῆς χάνδακος παρὰ τὴν ὁποῖαν ἡ τρομερὰ πάλη συνήφθη.
Διὰ τινος ἀνοίγματος διεκρίνοντο ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα εἶχε πέσει ἐξηντλημένος, παραπλανηθεὶς ἐν ὄρα νυκτός, αἱ στέγαι τῆς Ζονσέρης.

Ἄδύνατον νὰ προὔχωρει περαιτέρω, ἐκεῖ ἀπέμεινε συσσωρεύσας φύλλα ἐν εἰδει κλίνης, ἵνα ἀποθάνῃ ἀναμφιβόλως.

Ὁ κόμης Φίλιππος ἐμάντευσε τρόπον τινὰ τὸ νυκτερινὸν δράμα, οὐτινος ὁ ἀγνωστος ὑπῆρξε τὸ θῦμα.

Τὸν ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς.

Ἡ περιβολὴ τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου ἀπέπνευε κομψότητα ἀγνωστον εἰς τὰ βῆθη τῶν πεδιάδων τῆς Βρέννης. Ἐπὶ πλέον, τὸ χάριεν καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπόν του προέδιδε τὸν κάτοικον τῶν Παρισίων.

Πῶς ὁ ξένος αὐτὸς εὐρίσκετο πρὸ τοῦ πύργου τῆς Ζονσέρης ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς δουκίσσης;

Εἰς ὁποῖαν παγίδα εἶχεν ἐμπέσει.

Δὲν ἦτο προφανῶς κλέπτῃς τῶν τριόδων.

Τὸ συμβεβηκὸς αὐτό, συνδυαζόμενον πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς Λευκῆς δὲ Σαρναίου, ἦτο ὡσεὶ ἀποκάλυψις δι' αὐτόν.

Ἡ φιλανθρωπία συνέπιπτε μὲ τὰ συμφέροντά του. Ἐζήτησε νὰ μάθῃ, ἡ δὲ τύχη τῷ ἐχορήγει τὸ μέσον.

Ἐλαβε πάραυτα τὴν ἀπόφασίν του.

— Βερνάρδε, εἶπε πρὸς τὸν συνοδόν του.

— Κύριε.

— Σπεῦσον εἰς τὸ Βρέιλ· λάβε τὴν ἀμαξάν καὶ ἐπάνελθε ταχέως.

— Καλά, κύριε.

— Στείτε τὸν Βενέδικτον εἰς Πρεϊλλύ.

Ἐλαβεν ἐπισκεπτήριον ἀπὸ μικροῦ χαρτοφυλακίου καὶ ἐσημείωσεν ἐσπευσμένως τὰς ἐξεῖς λέξεις:

«Φίλτατε κύριε,

• Σας περιμένω διὰ τὸ πρόγευμα. Ἄνευ προφάσεων».

Ὁ κόμης ὑπέλαβεν:

— Ὁ Βενέδικτος θὰ τὸ ἐγχειρίσῃ πρὸς τὸν ἱατρὸν Καμπεϋρόλ.

— Καλά, κύριε.

— Περιττὸν νὰ εἴπῃς τι εἰς κανένα. Ἀκούεις;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πήγαινε τροχάδην.

Ὁ θεράπων ἔλαβεν ἐν τάχει τὴν πρὸς τὸ Βρετῆιλ διεύθυνσιν.

Ὁ Βωνοῶζ εἰσηκούετο κατὰ γράμμα. Ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες γνωρίζουσι νὰ διατάττωσι, χωρὶς νὰ παρακούωνται.

Εἶχε καὶ τὸ προτέρημά του.

— Καθὼς πηγαίνει, θὰ ἦνε ἐδῶ προτοῦ παρέλθῃ ἡ ὄρα, ἐσκέφθη. Ἄρκεϊ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ μοὶ ἀφαιρέσουν τὸν τραυματίαν.

Τὸν ἐκάλυψε πάλιν μὲ τὰ τεμάχια τοῦ ἐπενδύτου του, ἐβεβαιώθη ὅτι ἀνέπνεεν, ἀνέβη τὸν ἵππον του καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν κυνῶν του.

Μετὰ τινα λεπτά, ἐπορεύετο βῆδην ἐπὶ τῆς κυκλοτεροῦς ὁδοῦ, αὐτῆς ἐκείνης, ἣν ὁ Δαμβέρτος εἶχεν ἀκολουθήσει κατὰ τὴν ἀπαισίαν νύκτα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐσκέπτετο, εἶνε ὁ ἐραστὴς τῆς Λευκῆς Σαρναίου. Παρ' αὐτοῦ θὰ μάθω τὰ πάντα. Τίς εἶνε; Πόθεν ἔρχεται;

Ἄνθρωπός τις πλησιάζων τῷ ἐγέννησεν ἀνησυχίαν.

Φέρων ἐσθῆτα ὑποπράσινον, τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου, ἔφερον ἐπὶ τῆς λωρίδος τῆς πήρας του πλάκα μεταλλίνην μακρόθεν διακρινομένην.

Ἦτο εἰς τῶν φυλάκων τῆς δουκίσσης.

Ὁ κόμης τὸν ἐπλησίασε καὶ συνῆψεν ὁμιλίαν ἀποσύρων αὐτὸν μακρὰν τοῦ τραυματίου.

— Ὁραία ἡμέρα, Μαρκᾶ!

— Ὅχι καὶ τόσο ἀσχημα, κύριε δὲ Βωνοῶζ. Κάνετε γύρο ἀπ' τὰ μέρη μας γιὰ νὰ σὰς ἔρθῃ ὄρεξι;

Ὁ Μαρκᾶς αὐτὸς ἦτο ἀγαθὸς ἐργάτης ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του.

Δὲν ἦτο δι' ἐκτάκτου πνεύματος πεπρωκισμένος, ἀλλ' ὁ κύρ Πουρσαῖν ἐφρόντιζε νὰ μὴ περιστοιχῆται ὑπὸ πνευμάτων ἀνωτέρων.

Τοιαύτη ἡ πολιτικὴ.

Ἡ θέσις του ἦτο ζηλευτή. Οἱ κακοὶ ἠδύναντο νὰ τῷ τὴν ὑπεξαίρεσιν.

— Δὲν σὰς βλέπομε συχνὰ στὸν τόπο, παρατήρησεν ὁ Μαρκᾶς, εἶνε καιρὸς ποῦ μένεται ἐδῶ;

— Δεκαπέντε ἕως εἰκοσι ἡμέρας... Καὶ ἡ δούκισσα;

— Δὲν ξέρουμε. Δὲν μιλεῖ σ' ἐμὰς γιὰ τῆς ὑποθέσεως τῆς. Τί λέτε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν τὴν περιμέναμε.

— Ἐχετε εἰς τὰ μέρη σας κυνηγι, Μαρκᾶ;

— Ὅσο δι' αὐτὸ δὲν ἔχομε παράπονο.

— Ἀγριόπαπαις;

— Ὑπάρχουν.

— Καὶ μπεκατσαις;

— Ἀρκεταῖς. Τὰ μεγάλα ζῆα εἶνε σπάνια. Ὁ κύριος κόμης δὲν κυνηγεῖ ἐφέτος;

— Θ' ἀρχίσω.

— Ὁραία! τόσῳ τὸ καλλίτερο γιὰ ἡμᾶς.

Ὁ ἀρχαῖος φύλαξ εἶχε τὸ ὄφος εἰς ἄκρον γαλήνιον. Οὐδὲν βεβαίως ἐγνώριζε τῶν κατὰ τὴν νύκτα διαδραματισθέντων.

— Κυνηγοῦν ἐδῶ εὐκολα οἱ λαθροθῆραι; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ φύλαξ ὅποτε οἱ νέοι τοῦ Πρεϊλλύ καὶ τοῦ Σωλναίου μποροῦν, τὸ καταφέρνουν, ἀλλὰ φοβοῦνται μὴ τοὺς ἐπιτύχῃ, καὶ αὐτὸ τοὺς κάνει νὰ δισταζοῦν. Ὁ κύρ Πουρσαῖν μὲ τὸ ἕνα μάτι κοιμᾶται, κ' ἐκεῖ ποῦ τὸν νομίζουν κοιμισμένο κατὰ τὴν Συλβίνα του, τὸν βλέπουν μ' ἀπορία νὰ τρέχῃ κατεπάνω των. Τὰ μάτια του δὲν χωρατεύουν!

— Καὶ σύ, Μαρκᾶ;

Ὁ φύλαξ ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἐγὼ ὅ,τι μπορῶ λιγότερο, κύριε Βωνοῶζ.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, Μαρκᾶ.

— Προσκυνῶ, κύριε κόμη! Ἐπιστρέφετε στὸ Βρέιλ!

— Διὰ νὰ προγευματίσω. Περιμένω τὸν ἱατρὸν Καμπεϋρόλ.

— Ἐνας ποῦ ἀγαπᾷ τὴν καλοπέρασι καὶ δὲν κακοκαρδίζει!

— Χαῖρε, φίλε μου!

— Προσκυνῶ, κύριε κόμη.

Ὁ Βωνοῶζ, βαδίζων παραπλεύρως τοῦ φύλακος, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν ἔθλιψεν ἐκεῖνος ἐγκαρδίως.

Ὅσον καὶ ἂν ἦνε φίλος τοῦ χρήματος ὁ χωρικός, συμπαθεῖ τινα πλειότερον διὰ μίαν καλὴν χειραψίαν ἢ διὰ δωρεὰν ἐνὸς λουδοβικείου.

Ὁ φύλαξ ἔλαβε τὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν χάνδακα διεύθυνσιν.

Ἄμα ἐξασφαισθέντος τούτου, ὁ Βωνοῶζ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ τραυματίου.

Ὁ θεράπων εἶχεν ἐκτελέσει τὴν προσταγὴν.

Μόλις ὁ κόμης εἶχεν ἐπανέλθει πλησίον τοῦ ἀγνώστου καὶ ὁ κρότος ἀμάξης, ἐν τάχει προσερχομένης, ἐπληξε τὸ οὖς του.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κόμητος ἐψιθύρισε:

— Τίς εἶσθε;

— Φίλος, θὰ σὰς σώσω.

Ὁ Βωνοῶζ καὶ ὁ θεράπων του τὸν ἀνήγειρον ἵνα τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ ὄχημα.

Ἡ μόνη του ἀπάντησις ἦτο εἰς στεναγμός.

Ἡ ἀμαξία ἐπανελάθε πάραυτα τὴν πορείαν της, συνοδευομένη εἰς τινα ἀπόστασιν ὑπὸ τοῦ κυρίου, χαίρων μὲ τὴν τύχην, τὴν παρουσιάζουσαν αὐτῷ εὐκαιρίαν, ἐξ ἧς ἠλπίζεν ὅτι θὰ ὠφελείτο.

Ὁ Μαρκάς ἦτο μακρὰν καὶ τὸ δάσος παντελῶς ἔρημον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Αἱ ὑπὸ τῶν ξυλίνων ἀμαξίων ἐσκαμμέναι γραμμαῖ, κεκαλυμμέναι ἀπανταχοῦ διὰ χλόης, καθίστων ἀφανῆ τὰ ἔχνη τῆς ἀμαξίας.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ὁ Πουρσαῖν ἦλθε καὶ ἀνεζήτησε τὸ θῦμά του.

Δὲν ἔμελλε νὰ τὸ ἀνεύρη.

Θ

Ἰατρός τῆς ἐξοχῆς.

Ὅτε ὁ Γεώργιος συνήλθεν ἐκ τῆς ληθαργικῆς καταστάσεως, ἦν τῷ προῦκαλεσεν ἡ ἀδυναμία του, εὐρέθη ἐντὸς θαλάμου ὄντως πολυτελοῦς.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς κλίνης καὶ τῶν τοίχων, ἡ ὑψηλὴ ἐκ γεγλυμμένου ξύλου ἐστία, ἐν ἧ ἑκαίοντο ὀγκώδεις κορμοί, τῷ προῦξένησαν ἐν ἀρχῇ θάμβος καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐκομίσθη εἰς μέρος ἀγνωστον παρ' ἀγαθοῦ τινος δαίμονος.

Γραῖτα, κιτρίνη καὶ ἐρρυτιδωμένη, μικρόσωμος καὶ φαιόθριξ, ἠγρύπνει παρ' αὐτῷ.

Ἐφόρει, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ τόπου, λευκὸν κεφαλόδεσμον καὶ κυανθὴν ἐμπροσθέλλαν μὲ περιστήθιον ἐπὶ τῆς πυρροχρόου ἐσθῆτός της.

— Ποῦ εἶμαι; ἠρώτησεν ὁ τραυματίας ὅτε τὴν παρετήρησεν.

— Εἰς καλὸ σπῆτι, ἀγαπητέ μου κύριε, ὅπου θὰ σὰς περιποιηθοῦν.

— Τίς εἶσαι;

— Ὑπὲρτίτρα, ἔχουσα διαταγὴν νὰ σὰς προσέχω.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐπειράθη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ιδέας του. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Τὸ μέτωπόν του ἐπύρεσεν ὁ σφυγμός του ἐπαλλε σφοδρῶς. Ἡσθάνετο αὐτὸν καταβιβρωσκόμενον ὑπὸ πυρετοῦ καὶ δριμύειας ἀλγηδόνας καθ' ὅλον του τὸ σῶμα, ὡσεὶ τῷ ἑκαίον τὸ σῶμα μὲ σίδηρον πεπωρωμένον.

Μετὰ στιγμὴν προσπαθείας ἀνεπόλησεν ὅ,τι τῷ συνέβη, συγκεχυμένως ἐν ἀρχῇ, κατόπιν καθαρώτερον.

— Ἄ! οἱ ἀνανδροὶ! ἐπιθύρισε.

— Περὶ τίνων ὀμιλεῖτε; ἠρώτησεν ἡ γραῖτα.

Τὸ μέτωπον τοῦ δυστυχοῦς ἐπτυχώθη ὑπὸ μίσους.

Ἐπειράθη νὰ κινηθῇ καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀλγους.

— Νὰ μὲ κατασχίσουν! ὑπέλαβε. Νὰ μὲ κατασχίσουν μὲ τοὺς σκύλους των ὡς κλέπτην, ὡς ληστὴν!

— Ἐσυχάζετε, εἶπεν ἡ καλὴ γυνή. Ὁ κύριος κόμης ἔστειλε νὰ φέρῃ τὸν ἰατρό.

— Ὁ κύριος κόμης;

— Ναί, ὁ κύριος Βωνοῶζ, ὁ Φίλιππος, ὁ κύριός μας ἐγὼ τὸν ἔχω ἀναθρῆψαι. Ἡμῖν ἡ τροφός του.

— Μὲ παρέλαθε λοιπὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ;

— Εἰσθε εἰς τὸν πύργον τοῦ Βρέιλ, εἰς τὸ σπῆτί του μὴ φοβῆσθε.

— Φαίνεσαι ἀγαθὴ... Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Νανέττα, κύριε.

— Τί ὄρα εἶνε;

— Ἐνδεκα πρῶτ' Ὁ κύριος κόμης σὰς εὔρε κατὰ τὰς ὀκτῶ εἰς τὰ δάση, κοντὰ εἰς τὴν Ζονσέρην, ἐξηπλωμένον ἐπάνω σὲ φύλλα καὶ σχεδὸν νεκρό. Τὰ φύλλα ἦσαν γεμάτα αἷμα καὶ κοντὰ σὰς ἓνα ξύλο...

Ὁ Δαμβέρτος ἐμειδίασε πικρῶς.

— Ναί, αὐτὸ τὸ ὅποσον μ' ἔσωσεν, εἶπε. Χωρὶς ἐκεῖνο, θὰ μ' ἀφίαναν νὰ ἐπιγιόμην ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους σκύλους. Ἄ! ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἐξεδικηθῆ ὡς ἔπρεπε! Σκύλοι, ἦσαν πολὺ κατάλληλοι δι' ἐμέ, υἱὸν καλλιεργητοῦ!

Ἡ Νανέττα, ἡ τροφός τοῦ κόμητος Βωνοῶζ, οὐδὲ λέξιν ἔχανεν ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ τραυματίου.

Ἦτο περίπου ἐξηκοντοῦτις. Οἱ διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις πνεύματος. Ἡ στρογγύλη κεφαλὴ της, μὲ λεπτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπέπνεε μεγάλην νοημοσύνην καὶ ἐπέπνεε τὴν συμπάθειαν. Πάραυτα συνελάμβανε τις ἐμπιστοσύνην πρὸ τῆς φιλομειδοῦς αὐτῆς ἀγρότιδος, ἧς ἡ γλυκεῖα φωνὴ ἀπήχει εἰς τὸ οὖς θωπευτικῶς.

Ὁ Φίλιππος Βωνοῶζ ἦτο ἡ λατρείας της.

Μόνον τὰ προτερήματά του ἔβλεπε, τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του, τὴν εὐπροσηγορίαν του, τὴν νεανικὴν του ἀκμὴν καὶ τὴν καλλονὴν του ἔτι.

Αἱ γυναῖκες, γραῖται ἢ νέαι, ἐλκύονται ἀπὸ τὸ ὕψιστον αὐτὸ δέλεαρ, αἱ μητέρες ἐξ ὑπερηφανίας, αἱ λοιπαὶ ἐκ πόθου.

Ἡ Νανέττα ἦτο εἰδός τι μητρός διὰ τὸν Φίλιππον.

Εἰς παντοσείδες ὑπεβάλλετο θυσίας, ἵνα τῷ ἀποκρύψῃ τι λυπηρὸν, ἢ τῷ παράσχῃ χαρὰν.

Τοποθετῶν αὐτὸν πλησίον τοῦ ἀγνώστου, ὁ κόμης ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἐγίνετο κάτοχος τῶν μυστικῶν του, κάλλιον ἢ ἂν ὁ ἴδιος ἐνήργει, καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ δώσῃ πρὸς τοῦτο διαταγὰς, βέβαιος ὅτι αἱ ἐκμυστηρεύσεις θὰ ἤρχοντο ἀφ' αὐτῶν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τέχνη τῶν πράγματι ἰσχυρῶν.

Ἡ καλὴ γυνὴ προέβη εἰς τινὰς λεπτομερείας.

Ὁ κύριος Βωνοῶζ εἶχε μεταφέρει ἀθορύβως τὸν τραυματίαν εἰς Βρέιλ σκεφθεὶς ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ μυστικόν, τὸ ὅποσον δὲν ἔπρεπε νὰ γνωσθῇ. Μέχρι τοῦδε οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν εἰς τὸν πύργον ἀφίξίν του, πλὴν τοῦ ὑπηρετοῦ Βερνάρδου, λίαν ἀφωσιωμένου εἰς τὸν κύριόν του, καὶ αὐτῆς, εἰς ἣν ὁ Φίλιππος ἀνέθηκε τὴν ἐπίβλεψίν του.

Ἐπειδὴ δὲ ἴσως τὸ συμβᾶν ὑπέκρυπτεν ἐρωτικὴν τινα ἱστορίαν, ὁ κόμης, ὦν ὁ τύπος τῆς διακρίσεως, ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀφανῆς ἡ παρουσία του. Δὲν ἠδύνατο νὰ υποθέσωσιν ὅτι νέος ὡς αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς Ζονσέρην ἵνα κλέψῃ. Δι' ἄλλον βεβαίως λόγον, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠθέληεν αὐτὴ νὰ μάθῃ. Τὸ ἐνδιαφέρον ἦτο ἡ θεραπεία του ἐν πρώτοις, ἧτις θὰ ἤργει ὀλίγον, διότι τὸν μετεχειρίσθησαν ἀρκετὰ κακῶς. Δὲν ὁμοιάζον αὐτοὶ κατὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ζονσέρης, οἵτινες εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀφήσωσιν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐντὸς τοῦ δάσους. Εὐτυχῶς δὲν εἶχον ὄλοι τὴν καρδίαν τῆς Ἰταλίδος, ἧτις, ἂν ἠδύνατο, εὐχαρίστως θὰ συνέτριβε πάντα, ὅστις δὲν τῇ ἤρρεσκεν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐσιώπησεν ἵνα δώσῃ ὕδωρ εἰς τὸν τραυματίαν, ὅστις τὴν ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κρότος ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου.

— Ἴδου ὁ ἰατρός, εἶπεν ἡ Νανέττα χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ παρατηρήσῃ. Γνωρίζω τὸν κρότον τῆς ἀμαξίας του. Θὰ μάθετε ὅποια εἶνε ἡ τύχη σὰς εἶνε φίλος τῆς οἰκίας.

Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ τῷ ὄντι ἤρχετο.

Ἐν τῷ τόπῳ τὸν ἐκάλουν ἀπλῶς ταγματάρχη.

Ἦτο ἀνὴρ βραχύσωμος καὶ σωματώδης, τεσσαρακοντούτης περίπου, μὲ ὀλοστρόγγυλον τὴν κεφαλὴν, τὴν κοιλίαν καὶ τοὺς ὤμους.

Τὸ πλατὺ του πρόσωπον, μὲ τὴν ρίνα τεθλασμένην, τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς βεβυθισμένους ἐντὸς τοῦ πάχους, τὴν καστανὴν τρίχωσιν, τὰ πυκνὰ χεῖλη, ἦτο ἀρκούντως πνευματώδες. Ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας του ἀνύψου ἐμπροσθεν τὰ ἄκρα τοῦ ἀπὸ κάτω ἔως ἐπάνω κομβωμένου ἐπενδύτου του.

Καταγόμενος ἀπὸ τῶν περίξ τῆς Λιμόγης, εἶχεν ἀπὸ πέντε ἢ ἕξ ἔτων ἔλθει, καὶ ἀπεκατέστη εἰς Πρεϊλλύ, ὅπου οὐδέποτε ὑπῆρχεν ἰατρός.

Βεβαίως, τὸ παρελθόν του ἔκρυπτε μυστήριόν τι ἄγνωστον, περὶ οὗ ἀορίστως πάντοτε ὠμίλει.

Τοῦτο μόνον ἦτο περὶ αὐτοῦ γνωστόν, ὅτι ἐχρημάτισεν ἰατρός στρατιωτικός, καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθη βαρυνθεὶς, καὶ ἐκ δυσαρρεσκείας, διότι δὲν ἐπέτυχεν νὰ ἀξιοθῆ παρασήμου.

Ἦτιςτο διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ δυσμένειαν τὰς πολιτικὰς του γνώμας, ἀλλὰ χωρὶς παράπονον, καὶ μάλιστα χωρὶς πικρίαν.

Ὅπωςδὴποτε εἶχεν ἀποκτήσει θέσιν ἐν τῷ τόπῳ, ἤγε τοὺς ἀγρότας του ὡς ποιμνιον, καὶ μετεχειρίζετο πρὸς τοὺς πελάτας του ἀπότομον οἰκειότητα, χορηγοῦσαν αὐτῷ ἐξ ἴσου φίλους καὶ ἀσθενεῖς.

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνοιχθη αἴφνης, καὶ εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βωνοᾶζ.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπός μας; ἀνέκραξεν ἀπὸ τοῦ κατωφλίου. Στὴν κάμαρα μὲ τοὺς τάπητας; Πολὺ λαμπρά! Ἄερας καθαρός, εὐρυχωρία, φῶς! Ὁ κατεργάτης δὲν θ' ἀναπαύεται ἄσχημα, διάβωλε!

— Καὶ ἀφοῦ ἔρριψε μακρὸν βλέμμα πρὸς τὸν ἄγνωστον,

— Ἄ! ὑπέλαβε, τί κάθεται λοιπὸν καὶ μοῦ λέγει ὁ κύριος Βωνοᾶζ; Τί διαβολοῖστορία πάθατε, καλέ μου κύριε; Ἄς ἰδοῦμεν! σὺ εἶσαι νοσοκόμος, ἀγαπητὴ Νανέττα; Περιφροῦμα! Ἐπερίμενε κάποια! Σατανᾶ! Πληγαὶ εἰς τὰ χέρια, τὸ σῶμα, τὰς κνήμας! Αὐτὴ ἦτο μάχη. Ἄν ἤμεθα στὴν Πολωνία, θὰ ἔλεγα πῶς σὰς προσέβαλεν ἀγέλη πεινασμένων λύκων! Κακὴ δουλειά, ὀργὴ τῆς ὀργῆς!

Ἐστράφη πρὸς τὸν κόμητα:

— Εἰς τὸν τόπο, δὲν βλέπω ἄλλους ἀπὸ τοὺς σκύλους τοῦ Πουρσαίν ἱκανοὺς νὰ κάμουν τοῦτο. Ἄπορῶ μόνον, πῶς δὲν σὰς ἀπετελείωσαν, φίλτατε κύριε.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κοινοποιήσῃ τὴν νίκην του.

— Ἐψόφησαν, ἐτραύλισε.

— Πολὺ ὠραία, ἀλλὰ πῶς;

— Τοὺς ἐφόνευσαν!

— Εὖγε! Δὲν σὰς ἐρωτῶ τί ἠθέλατε εἰς Ζονσέρην. Οἱ ἰατροὶ εἶνε διακριτικοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος... Ἐαντό, Νανέττα, μὲ τὸν σωρό, σὰν βροχή. Θὰ χρειασθοῦμε ὀλόκληρα πακέτα, καλὴ μου. Ἦρθατε ἀπ' τὸ Παρίσι νὰ κυνηγήσετε τὰ πουλιά μας, κ' ἐκυνήγησαν ἐσὰς. Κακὴ ἐπίθεσις, δαίμονα. Ἦσαν λοιπὸν χειρότεροι ἀπὸ τὰς τίγρεις τῆς Βεγγάλης, οἱ λυσασμένοι!

Καὶ ὁμιλῶν ἐπούλωνε τὰς πληγὰς· αἵτινες ἦσαν σοβαραὶ καὶ βαθεαί.

— Ἄσχημα, εἶπεν ἀφοῦ τὸ πᾶν ἐπερατώθη, ἀλλὰ τίποτε οὐσιῶδες δὲν ἐπειράχη. Τὴν ἐγλυτώσατε ὠραία. Δύναμαι, νομίζω, νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι εἰς ἕξ ἑβδομάδας, θὰ ἦσθε στὸ πόδι, καὶ ὅτι εἰς δύο τὸ πολὺ μῆνας θὰ τρέχετε σὰν κουνέλι.

Ἐἶχεν ἐκτελέσει τὸ ἔργον του μετὰ πραγματικῆς δεξιότητος. Αἱ χονδραὶ του καὶ βραχχεαὶ χεῖρες δὲν ἐστεροῦντο ἐλαφρότητος ἐν τῷ ἔργῳ.

Ἡ στρογγυλότης του ἦτο ἀποτελεσματικὴ διὰ τὸν τραυματίαν ὡς διὰ τοὺς χωρικοὺς τῆς Βρένης.

Ὁ Δαμβέρτος ἠσθάνετο γεννωμένην ἐν ἑαυτῷ συμπάθειαν πρὸς τὸν εὐθυμον ἐκεῖνον ἄνθρωπον.

Κατὰ βάθος οὐδὲν εἶχε τὸ ἀπωθοῦν.

Διατὶ λοιπὸν εἶχεν ἐγκαταλίπει τὸ σύνταγμα του;

Ἐνιψε τὰς χεῖρας, ἐκαθάρισε τὰ ἐργαλεῖα, κατεβίβασε πάλιν τὰς χεῖρας του, ἀφήρησε τὴν ποδιάν, ἣν τῷ εἶχε δώσει ἡ Νανέττα, καὶ κλίνων πρὸς τὸν ἀσθενῆ του,

— Εἶσθε γενναῖος, εἶπε. Δὲν ἐφώναξατε διόλου, καὶ ἡ ἐγχειρήσις ἐκόστιζε πόνους, ἀνάθεμα! Ἐως αὔριον θὰ σὰς

ἀφήσωμε ἡσυχὸν μὲ φύλακα αὐτὴν τὴν καλὴν γραῖα, γυναῖκα ἀφοσιωμένην, ὅσο καμμία ἄλλη. Προσέχετε νὰ μὴ μιλήτε μόνον μαζὺ τῆς. Χρειαζέται ἡσυχία. Θὰ πίνετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἓνα ποτήρι ἀπ' αὐτὸ ὡς δροσιστικὸ τοῦ αἵματος! Μὴ παραξενεύεσθε ἂν ἔχετε δύο τρεῖς ἡμέρας ζάλην τοῦ διαβόλου καὶ ἀνακατεύματα στὸ κεφάλι. Αὐτὰ θὰ ἔλθουν. Ἄλλὰ μὴ φοβήσθε! Θὰ περάσουν ὅλα. Ἦσυχά!

— Ναί, ἰατρέ!

— Περαστικὰ καὶ καλὴν ἐντάμωσιν αὔριο!

Ὁ ταγματάρχης ἐπανελάβεν ὡς οἱ φωνογράφοι,

— Αἱ κινήσεις νὰ λείπουν!

Καὶ εἰς τὸν διάδρομον, ὅτε ἔμεινε μετὰ τοῦ κόμητος,

— Νὰ ἓνας γενναῖος, εἶπε. Νὰ σκοτώσῃ τὸν Παλληκαρὰ καὶ τὸν Ψαρή, κέρατα τοῦ διαβόλου! Τί κουράγιοι! Μὰ γιὰ τί ἀφορμὴ;

Ὁ Βωνοᾶζ ὕψωσε τὸν ὄμων λέγων.

— Εἰς τὴν τράπεζαν, ἰατρέ. Θὰ τὸ μάθωμεν! Καὶ θὰ συνομιλήσωμεν!

Γ'

Ἐνῶ προγευματίζουν.

Ἐτραγε γενναῖως ὁ ἴπρωϊν ταγματάρχης. Ἡ μαγειρικὴ τοῦ Βρέιλ, ἀφ' ἑτέρου, ἐξετελεῖτο μετὰ σπανίας ἐπιμελείας.

Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὸ πρόγευμα τῆς προτεραίας ἄμα τῆ ἐξόδῳ ἀπὸ τοῦ θαλάμου τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ Καμπευρὸς εὐρίσκειτο ἐκ νέου μετὰ τοῦ Φιλίππου ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ διέχεον τὸ ἀρωματῶν τὰ παντοῖα καρυκεύματα καὶ τὰ ὕδνα τῆς Περιγόρδης, ἐνθα ὁ Βωνοᾶζ κατεῖχε δύο ἢ τρία ὑποστατικά.

Μεθ' ὅλον τὸν λόγον τοῦ κόμητος «Θὰ συνομιλήσωμεν!», τὴν προτεραίαν, ὁ νέος εἶχεν ἀρκεσθῆ νὰ προλειάνῃ τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ θίξῃ ἀπ' εὐθείας τὸ ζήτημα.

Μόνον, ἐξηγῶν τὸ εὐρημά του εἰς τὸν ταγματάρχην, συνιστῶν αὐτῷ ἐπιμόνως ἐχεμύθειαν, λέγων ὅτι ἐσκέπτετο περὶ ὑποθέσεως ἐπωφελοῦς, θίγων ζωηρῶς τὸ ἐνδιαφέρον του δι' ἐπιδησιῶν ὑπαινηγμάτων, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τῷ ἐξηγεῖτο τὴν ἐπαύριον, κατάρθρωσε νὰ τῷ ἐμβάλῃ μέγαν πόθον ἵνα ἀκούσῃ τί θὰ τῷ ἐνεπιστευέτο. Διὸ ὁ ταγματάρχης δὲν ἔλειψε νὰ ἔλθῃ.

Ἀπὸ τῆς δεκάτης ὁ δίφρος του εἶχε διαβῆ τὸ κιγκλιδωτὸν τοῦ Βρέιλ, καὶ ὁ ταγματάρχης ἔσπευδε πρὸς περιθαλψὴν τοῦ τραυματίου του.

— Κακὴ νύκτα, αἰ; εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ πειράζεσαι, ὀργὴ Θεοῦ! Ἀναγκαῖον κακόν! Μεταβολὴ καταστάσεως! Ἐχεῖ καλῶς. Θὰ σὰς ἰατρεύσωμεν. Ὁρατὸν αἶμα! Ἰσχυρὰ φύσις! Θεραπεία ριζικὴ ἐντὸς ὀλίγου. Θάρρος!

Ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος τὸν ἐκέντα, πρὸ πάντων ὅμως ἡ περιέργειά του.

Τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐκάθητο εὐφροσύνως ἔμπροσθεν τραπέζης θαυμασίως ἐφωδιασμένης, τὴν ράχιν στρέφων πρὸς τὸ πῦρ, ἀπέναντι τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅστις ἐφαίνετο περιφροντις.

Ὁ Βωνοᾶζ εἶχε κάμει ταχείας προόδους ἐν τῇ πρὸς τὸν ζενιζόμενον του ἐξοικειώσει.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ταγματάρχου εἶχεν ἐπιστρέψει πρὸς τὸν ἀσθενῆ.

Ἐφαίνοντο καὶ οἱ δύο πλασθέντες ἵνα συνενοῶνται, ὠρατοὶ ἀμφοτέρω, ὁ κόμης μᾶλλον ἡλικιωμένος, ἐπιφυλακτικώτερος, μὲ πλειοτέραν πείραν τῆς ζωῆς ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος θερμότερος τὴν καρδίαν, πλέον ἐνθουσιαστής, ὠθούμενος ὑπὸ δικαίας εὐγνωμοσύνης εἰς συμπάθειαν πρὸς τὸν ξένον αὐτὸν ὅστις τὸν ἔσωσε τοῦ θανάτου, καὶ τὸν πα-

ρέλαβεν εἰς τὸν οἶκόν του ὅτε οὐδὲν πρὸς τοῦτο τὸν ἠνάγκαζεν.

Ὁ Βωνοᾶζ οὐδεμίαν τῶ ἀπέτεινεν ἐρώτησιν.

Ἐρκέσθη μόνον νὰ τῶ εἴπῃ·

— Ἐννοῶ τὰ πάντα. Ἐὰν ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Τὸ προγινώσκον τῷ ταγματάρχου εἶχεν ἐπαληθεύσει.

Τὴν νύκτα ὁ ἀσθενής, ὑπὸ τρομεροῦ πυρετοῦ καταληφθείς, παρελήθει μέχρι πρωτῆς.

Ἡ τροφὸς τοῦ κόμητος οὐδὲ στιγμὴν ἀπεμακρύνθη τοῦ θαλάμου.

Ὁ Βωνοᾶζ οὐδόλως πλέον τώρα ἀμφέβαλλε περὶ τῆς αἰτίας τῶν τραυματίων τοῦ ἀσθενοῦς του.

Ἐγνώριζεν ὅποιον ὄνομα ἐπανελάμβανεν ἀδιαλείπτως ἐν ταῖς ἐξάφεισι τοῦ ὀνόματος. Καὶ ἐξ ὧν συνέλεξεν ἡδύνατο νὰ ἀνασυνθέσῃ ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου καὶ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου ἀνευ οὐδεμιᾶς δυσχερείας.

Οὐδεμία τῶ διέφυγε λεπτομέρεια, οὔτε ἡ τοῦ κυφορομένου τέκνου.

Ὁ ταγματάρχης ἐξ ἄλλου ἔκαμνε καὶ ἐκεῖνος τὰς σκέψεις του.

Εὐκόλως ἠννοεῖ ὅτι τὸ συμβᾶν τοῦ ἀγνώστου νέου, ὅστις ἦτο καὶ πλούσιος ὡς ἡδύνατό τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ τῶν θυλακίων του καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὄρολογίου του, δώρου τοῦ πατρὸς Δαμβέρτου πρὸς τὸν κληρονόμον του, συνεδέετο πρὸς ὀλόκληρον οἰκογενειακὸν δράμα, οὐτινος ἡ κυρία σκηνὴ ἐπαίχθη κατὰ διαταγὴν τῆς δουκίσσης.

ἠννοεῖ ἀκόμη ὅτι ὁ κόμης Βωνοᾶζ ἐσχεδίαζεν ἐπικερδῆ τινα ἐπιχειρήσιν ἐπὶ τοῦ ἀλλοκότου τούτου συμβάντος καὶ ὅτι τῶ ἐπεφύλαττε μέρος, ἴσως δὲ καὶ συμμετοχὴν εἰς τὰ ἐκ τῶν συνδυασμῶν του κέρδη!

Ὁ κόμης τὴν προτεραιάν τὸν εἶχεν ἀφήσει νὰ περιμένῃ, ἐρωτῶν αὐτὸν ἐπανειλημμένως ἂν ἡδύνατο νὰ βασισθῇ εἰς τὴν φιλίαν του.

Περὶ τίνος λοιπὸν ἐπρόκειτο;

Ἐν ἀρχῇ ὁ ἀμφιτρώων ἀπέφειγε νὰ κάμῃ λόγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος.

Διὰ βλέμματος ἐμφαντικοῦ ὑπέδειξε πρὸς τὸν ταγματάρχην τὸν θεράποντα ὅστις τοὺς ὑπηρετεῖ, καὶ περὶ παντὸς ἄλλου ὠμίλει ἢ περὶ ἐκείνου δι' ὃ τόσον διακαῶς ἐπόθει νὰ ὁμιλήσῃ.

Δύο ἢ τρεῖς ἔμπιστοι ὑπηρετῆται ἦσαν μόνον ἐν γνώσει τῶν ἐν Βρέιλ συμβαινόντων καὶ ὁ κόμης εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν των.

Ὁ Βωνοᾶζ, ὑπερμέτρως γενναϊόδωρος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του, ἠννοεῖ νὰ ὑπακούηται κατὰ γράμμα. Καὶ τὸν ὑπήκουον.

Περιμένων τὴν στιγμὴν τῶν ἐκμυστηρεύσεων, ὁ ταγματάρχης ἔτρωγε τὴν ὀμελέτταν, τὰς κοτελέττας, τὸ ἐκ λαγωῦ π्लाκούντιον, μετ' ἐκτάκτου ζέσεως.

Ὁ Καμπεϋρόλ αὐτὸς ἦτο εὐθυμὸς συμπότης. Ἡ ὄρεξις του ἦτο θαυμαστή, καὶ ἠπόρει τις ποῦ ὁ ἐν σχήματι καπνοθήκης βραχύσωμος ἀνθρωπος ἐτοποθετεῖ αὐτὰ ὅλα ἐντός του.

— Τὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν μάγειρόν σας, ἀνάθεμά τον! φίλιτατε κόμη, ἔλεγε. Εἶδον εἰς τὴν ἐποχὴν μου καὶ ἄλλους, μὰ σ' ἂν αὐτόν, δαίμονα!

— Ὀλίγον π्लाκούντιον, ταγματάρχα.

— Μετὰ χαρᾶς! ἐξαίρετον, διάβολε! Τί ἔχει νὰ κάμῃ ἐμπρὸς εἰς αὐτόν ὁ μάγειρος τοῦ Πρεϊλλύ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ πάρῃ μαθήματα.

Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ ἤγε βίον ἀγάμου καὶ ἔτρωγεν εἰς τὸν «Χρυσὸν Ἥλιον», τὸ περιώνυμον πανδοχεῖον τοῦ Πρεϊλλύ.

— Θὰ εἶδα εὐχαρίστως ἐννενηντα στρογγυλὰ τὸν

μῆνα διὰ τροφή μου, ἀρκεῖ νὰ εἶχα μάγειρο ὡς τὸν ἰδικόν σας. Βάλσαμον αὐταῖς αἰ σάλτσασι!

— Ὁ καθαρὸς ἀὴρ σας ἔδωκε τὴν ὄρεξιν, ὑπέλαβε μετριοφρόνως ὁ κόμης.

— Ποτὲ δὲν μοῦ λείπει. Εἰς αὐτόν μας τὸν διαβολότοπο πρέπει νὰ κρατῆται κανεὶς καλά! Αὐτὰ τοῦ διαβόλου τὰ ἔλη, μὲ τοὺς πυρετούς των εἶνε λυμεῶνες. Καλὴ εἶνε ἡ Βρένη, ὅταν ἔχη κανεὶς μάγειρο σὰν τὸν ἰδικόν σας καὶ μία ὁμοία ἀποθήκη ἀπὸ κρασί, ἀστραπαὶ τῆς Βρέστης! Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν!

Ἐκένωσε πλήρες ποτήριον μεδὸκ καὶ ἔπειτα ἔλειξε τὰ χεῖλη.

— Νέκταρ, αὐτὸ τὸ κρασακί, φίλιτατε κόμη, ἐξηκολούθησε, δὲν θὰ μὲ δυσχερεστοῦσε νὰ εἶχα ἀπὸ τὸ ἴδιο στὸ Πρεϊλλύ.

— Ἄν σας ἀρέσῃ οἰκία μὲ περιποίησιν, διατί δὲν νυμφεύεσθε, ἰατρί; παρετήρησεν ὁ Βωνοᾶζ.

— Νὰ ὑπανδρευθῶ, ἀνέκραξε ποιῶν κίνημα βαθείας ἀπαρρωσκείας, ἐγώ, ὁ Εὐσέβιος Καμπεϋρόλ, νὰ λάβω γυναίκα εἰς τοιαύτην ἡλικίαν! Ὅπως τώρα ἔχω γείνει! Μὴ τὸ σκέπτεσθε! Θὰ ἦτο ἀξιολύπητος ἐκεῖνη ποῦ θὰ ἐφορτώνετο τέτοιο ἀμάξι. Ἐπέρασα δέκα ἔτη στὸ στρατό, καὶ δὲν φαντάζεσθε τί ἔξεις δίδει. Μπορῶ μὲ αὐταῖς νὰ δαιμονίσω τὴν πλέον ὑπομονητικὴν χήρα ἢ γεροντοκόρη! Λόγον τιμῆς! Καὶ ἔπειτα δὲν τὴν περῶ καὶ ἀσχημα. Δὲν ἔχω εἰσοδήματα, ἀλλὰ κερδίζω ὅσα μοῦ ἀρκοῦν διὰ νὰ ζῶ καθῶς πρέπει. Εἰς Πρεϊλλύ δὲν χρειάζονται πολλὰ διὰ νὰ θαμβώσῃ κανεὶς τὸν κόσμον. Τρώγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, τὴν λοιπὴν μου περιποίησιν τὴν ἔχω ἀπὸ μία γραῖα. Εἶνε ἀσχημὴ ὡς ὁ Βελζεβούλ, ἀλλὰ καθαρῶτάτη. . . Δι' ἄλλα δὲν φροντίζω.

— Λοιπὸν, δὲν ἔχετε φιλοδοξίαν, ἰατρί;

— Καὶ ἂν εἶχα, τί τὸ ὄφελος;

— Καμμίαν; Σκέφθητε.

Ὁ δόκτωρ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν, θεωρῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου του, τὸ ὅποιον ἦτο κενὸν καὶ τὸ ὅποιον ἐπλήρωσεν ἀνευ συστολῆς.

— Εἶχα ἄλλοτε ἐπιθυμήσει ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὴν Λιμόγη, ὅπου μένουσι φίλοι μου παιδικοί.

— Λοιπὸν;

— Αἱ θέσεις ἔχουν καταληφθῆ, καὶ ἡ ζωὴ στοιχίζει ἐκεῖ πολὺ.

— Τί σας ἀναγκαιοὶ διὰ νὰ ζήσετε ὡς θέλετε;

— Τὸ ὀλιγώτερον δύο χιλιάδες τάλληρα. . . ἐξησφαλισμένα.

— Ὅχι πλειότερα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι.

— Εἰσθε φιλόσοφος.

— Ὅσον τοὺς σκύλους ποῦ μαστιγώνουν! Ἐξ ἀνάγκης.

— Θὰ σας κάμω μίαν ἐξομολόγησιν, ταγματάρχα!

— Σεῖς!

— Ἐγώ. Ἐχω τὴν φιλοδοξίαν ἡς εἰσθε ἀπηλλαγμένος.

— Τί σας λείπει;

Ὁ θεράπων ἀπεσύρθη εἰς νεῦμα τοῦ κυρίου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν μόνον.

— Τὸ πᾶν! ἀπῆντησε καθαρῶς ὁ Βωνοᾶζ.

— Ἀστείζεσθε!

— Ποσῶς.

— Ἐχετε ὄρατον ὄνομα, μέγαρον εἰς τὸ Παρίσι, κτήμα εἰς τὴν ἐπαρχίαν. . . Τί ἡλικία;

— Τριάκοντα τριῶν ἐτῶν.

— Ὑγιάν ἄκραν. Καὶ ἡ τράπεζά σας εἶνε θαυμασία. . .

— Παρατηρεῖτε μόνον τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐπεθύμουν κατὶ τι μέγα. . .

— Τί;

— Εἰς αὐτὸ δύνασθε νὰ μοὶ ἔλθετε βοηθός.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐνῶ ἀνεγίνωσκον τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ξεναγὸς μοὶ διηγήθη δημῶδη τινὰ μῦθον περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἥρος.

— Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Κιδ, μοὶ εἶπε μετὰ πολλῆς σοβαρότητος, δὲν εἶχε μείνει κανεὶς νὰ φυλάττῃ τὸ λείψανον. Ἐνας Ἑβραῖος ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ φέρετρον καὶ εἶπεν: «Ἴδου ὁ μέγας καὶ πολὺς Κιδ, τοῦ ὁποίου ἐνόσφ' ἔζη, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὸ γένειον. Ἐγὼ λοιπὸν θὰ τοῦ τὸ ἐγγίσω καὶ νὰ ἴδωμεν τί εἴμπορεῖ νὰ μοῦ κάμῃ.» Ταῦτα λέγων ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ὁ νεκρὸς ἔδραξε τὴν λαβὴν τοῦ ζῆφους καὶ ἔσυρεν αὐτὸ μίαν παλάμην ἔξω ἀπὸ τὴν θήκην. Ὁ Ἑβραῖος ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς λιπόθυμος. Οἱ ἱερεῖς ἔτρεξαν καὶ ἐβοήθησαν τὸν Ἑβραῖον, ὅστις συνελθὼν διηγήθη τὸ θαῦμα. Τότε ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν Κιδ καὶ εἶδον ὅτι ἐκράτει ἀκόμη τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς ἐν ἀπειλητικῇ στάσει. Ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μιανθῇ τὸ λείψανον τοῦ μεγάλου ἥρωος διὰ τῆς χειρὸς ἐνὸς ἀπίστου.

Ταῦτα λέγων μὲ παρετήρει, βλέπων δὲ ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον δυσπιστίας ἐδείκνυον, μὲ ὠδήγησεν ὑπὸ τινὰ λιθίνην ἀψίδα, ἀνήκουσαν εἰς ἀρχαίαν πύλην τῆς Βούργου, ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ μνημείου καὶ δεικνύων μοὶ ὀριζόντιον ἐπιμήκη κοιλότητα, ἣτις ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ τοίχου ὀλίγον τι πλεον τοῦ μέτρου ἄνω τῆς γῆς, μοὶ εἶπεν:

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μέτρον τῆς ὀργυιᾶς τοῦ Κιδ, ὅτε ἦτο παιδίον καὶ ἤρχετο ἐδῶ νὰ παίζῃ μὲ τὰ ἄλλα παιδία.

Καὶ ἔτεινε τοὺς βραχίονας κατὰ μῆκος τῆς κοιλότητος, ἵνα μοὶ δείξῃ πόσον ἐπερίσσειεν ἐκ ταύτης. Ἐπειτα ἠθέλησεν ἵνα μετρήσω καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰδικοὶ μου βραχίονες ἦσαν μικρότεροι. Τότε ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα πλήρες θριάμβου καὶ ἐξεκίνησεν ὅπως ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν.

Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τινὰ ἔρημον ὁδόν, πρὸ τῆς θύρας ἐκκλησίας τινὸς, ἐσταμάτησε καὶ μοὶ εἶπεν:

— Αὕτῃ εἶνε ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Agneda ὅπου ὁ Κιδ ὑπεχρέωσε τὸν βασιλέα Δὸν Ἀλφόνσον τὸν ΣΤ' νὰ ὀρκισθῇ, ὅτι δὲν εἶχε λάθει μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δὸν Σάνχου.

Τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ διηγηθῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν.

— Ἦσαν παρόντες, ἐξηκολούθησεν, ὅλοι οἱ μεγιστάνες, οἱ ἱππῶται καὶ τὰ λοιπὰ ἐπίσημα πρόσωπα τοῦ Κράτους. Ὁ Κιδ ἔθεσε τὸ εὐαγγέλιον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὁ βασιλεὺς τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὁ Κιδ εἶπε: «Βασιλεῦ, Δὸν Ἀλφόνσε, ὀφείλεις νὰ ὀρκισθῆς ὅτι δὲν ἔβαψες τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ αἷμα τοῦ βασιλέως καὶ Κυρίου μου Δὸν Σάνχου, ἐὰν δὲ ψευδορκήσης, εὐχομαί εἰς τὸν Θεὸν ὅπως καὶ σὺ δολοφονηθῆς ὑπὸ χειρὸς προδότου ὑποτελοῦς σου.» Ὁ βασιλεὺς εἶπεν: «Ἀμήν,» ἀλλ' ὠχρίασε. Καὶ ὁ Κιδ ἐπανάλαβε: «Βασιλεῦ, Δὸν Ἀλφόνσε, ὀφείλεις νὰ ὀρκισθῆς ὅτι οὔτε διέταξες, οὔτε ἐσυμβούλευσες τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως καὶ Κυρίου μου Δὸν Σάνχου, ἐὰν δὲ ψευδορκήσης, εἴθε νὰ ἀποθάνῃς καὶ σὺ διὰ δολοφόνου χειρὸς προδότου ὑποτελοῦς σου!» Ὁ βασιλεὺς εἶπεν: «Ἀμήν,» ἀλλ' ὠχρίασε καὶ πάλιν. Δώδεκα ὑποτελεῖς ἐπεκύρωσαν τὸν ὄρκον τοῦ βασιλέως. Ὁ Κιδ ἠθέλησε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπέτρεψε τοῦτο καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἐμίσησε δι' ὅλου τοῦ βίου του.

Προσέθηκε μετὰ ταῦτα, ὅτι, κατὰ τινὰ ἄλλην παρά-

δοσιν, ὁ βασιλεὺς Δὸν Ἀλφόνσος δὲν ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μανδάλου τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, ὅτι ἐπὶ πολὺν καιρὸν οἱ ἐκ πάντων τῶν μερῶν ἐρχόμενοι περιηγηταὶ ἐθαύμαζον τὸν μάνδαλον ἐκεῖνον, ὅτι ὁ λαὸς ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν δὲν εἰξεύρω ποίας ὑπερφυσικᾶς ιδιότητος καὶ ὅτι τὸσον ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ πανταχοῦ καὶ ἔπλαττον τὸσον παραδόξους μύθους, ὥστε ὁ ἐπίσκοπος Δὸν Φραῦ Πασχάλης ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ ἐκεῖθεν, ὡς τὸν ὑπαίτιον τῆς ἀντιζήλου ἰσχύος μεταξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ Μείζονος Βωμοῦ.

Ὁ Ξεναγὸς δὲν εἶπεν ἄλλο τι, ἀλλ' ἠδύνατό τις τόμους ὀλοκλήρους νὰ γράψῃ, ἐὰν ἤθελε νὰ συλλέξῃ ὅλας τὰς περὶ Κιδ παραδόσεις, αἵτινες διατρέχουσιν ἀνὰ τὴν Ἰσπανίαν. Οὐδεὶς μυθικὸς ἥρωας ὑπῆρξε προσφιλέστερος εἰς τὸν λαόν του, ὅσον ὁ φοβερὸς οὗτος Ροδρίγος Διαζος di Vivar. Ἡ ποίησις σχεδὸν ἐθεοποίησεν αὐτόν. Ἡ δόξα αὐτοῦ ζῆ ἐν τῷ ἐθνικῷ αἰσθηματι τῶν Ἰσπανῶν, ὥσει εἶχον παρέλθει, οὐχὶ ὀκτῶ αἰῶνες, ἀλλ' ὀκτῶ πενταετηρίδες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἔζησε. Τὸ ἠρωικὸν ποίημα, τὸ ἀπ' αὐτοῦ τιτλοφορούμενον καὶ ὅπερ εἶνε τὸ πρῶτον μνημεῖον τῆς Ἰσπανικῆς ποιήσεως, εἶνε ἀκόμη τὸ σημαντικώτερον ἐθνικὸν ἔργον τῆς φιλολογίας τῆς.

Περὶ τὴν ἐσπέραν μετέβην νὰ περιδιαβάσω ὑπὸ τὰς στοὰς τῆς μεγάλης πλατείας μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδω ὀλίγους ἀνθρώπους, ἀλλ' ἔβρεχε ραγδαίως καὶ ἔπνεε σφοδρότατος ἀνεμος, ἔνεκα δὲ τούτου δὲν εὔρον ἢ παιδία τινά, ὀλίγους ἐργάτας καὶ μερικοὺς στρατιώτας, δι' ὃ καὶ ἐπέστρεψα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τὴν πρῶταν τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε φθάσει ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας, ἐπρόκειτο δὲ νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν νύκτα εἰς Μαδρίτην.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου ὅπου ἐγευματίσα μετὰ τινῶν Ἰσπανῶν, μὲ τοὺς ὁποίους συνμίλησα μέχρι τῆς ὄρας τῆς ἀναχωρήσεως, ἐγευματίζον ὅλοι οἱ ἐπιμεληταί, οἱ θαλαμηπόλοι, οἱ θεράποντες, οἱ ἱπποκόμοι καὶ λοιποὶ ἀκόλουθοι τῆς Αὐτοῦ Ἀυτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, καθήμενοι περὶ ἐξ μεγάλης τραπέζης, ἣν κατεῖχον ὀλοκλήρον.

Οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ μου εἶδον παραδοξότερον ὄμιλον ἀνθρωπίνων πλασμάτων.

Ἦσαν πρόσωπα λευκά, πρόσωπα μελανά, πρόσωπα κίτρινα, πρόσωπα χαλκόχροα, μὲ κάτι ὀφθαλμούς, ρίνας καὶ στόματα, ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ τις ἐν ὅλῃ τῇ συλλογῇ τοῦ Πασκουίνου τοῦ Τέγια. Ἐκαστος δὲ ἐξ αὐτῶν ὠμίλει ἰδίαν γλῶσσαν παρεφθαρμένην, τίς μὲν τὴν ἀγγλικήν, τίς δὲ τὴν πορτογαλικήν, ἄλλος τὴν γαλλικὴν, ἄλλος τὴν ἰσπανικὴν, καὶ ἄλλος ἀλλόκοτον μίγμα ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων γλωσσῶν προσθέτων λέξεις, ἤχους καὶ καταλήξεις δὲν εἰξεύρω τίνων διαλέκτων καὶ ἠνωσοῦντο καὶ συνωμίλουν ὅλοι ὁμοῦ μὲ τὴν σύγχυσιν, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ὠμίλουν μίαν μόνην μυστηριώδη ἀποτρόπαιον γλῶσσαν ἀγρίας τινὸς χώρας ἀγνώστου ἐν τῷ κόσμῳ.

Πρὶν ἢ καταλίπω τὴν Παλαιὰν Καστιλίαν, τὴν κοιτίδα τῆς ἰσπανικῆς μοναρχίας, εἶχον ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω τὴν Σορίαν, ἐκτισμένην ἐπὶ τῶν εἰρηπιῶν τῆς ἀρχαίας Νουμαντίας, τὴν Σεγοβίαν μὲ τὰ ἀπέραντα ρωμαϊκὰ ὑδραγωγεία, τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἀγίου Ἰδελφόνσου, τοὺς τερπνοὺς κήπους Φιλίππου τοῦ Ε', τὴν Ἀβίαν, γενέθλιον πόλιν τῆς

Ἄγίας Θηρεσίας, ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμα ἐν βία καὶ μετὰ σπουδῆς τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν ὅτι εἰς τὰς τέσσαρας ταύτας πόλεις δὲν θὰ ἦσαν μεγάλα πράγματα νὰ ἴδῃ τις, ὅτι οἱ Ὀδηγοὶ εἶνε ὑπερβολικοί, ὅτι ἡ φήμη πλέκει τοὺς στεφάνους, ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ ἴδῃ τις ὀλίγα παρὰ πολλά, ἀρκεῖ τὰ ὀλίγα ταῦτα νὰ τὰ ἴδῃ καλῶς καὶ νὰ τὰ κρατήσῃ ἐν τῇ μνήμῃ του, καὶ ἄλλους σπουδαίους συλλογισμούς, οἵτινες ἀνταπεκρίνοντο αὐστηρῶς εἰς τὰ διδόμενα τῶν ὑπολογισμῶν μου, καὶ εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς ὑποκρισίας μου.

Τοιοῦτοτρόπως ἀπῆλθον ἐκ Βούργου χωρὶς οὐδὲν ἄλλο νὰ ἴδω ἢ μνημεῖα, ξεναγούς καὶ στρατιώτας, διότι αἱ καστιλιαναὶ, φυβηθεῖσαι ἐκ τῆς βροχῆς, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ριψοκινδυνεύσωσι τοὺς μικροὺς τῶν πόδας εἰς τὰς ὁδοὺς· ἕνεκα τούτου ἡ πόλις αὕτη μοὶ ἀφήκεν ἀνάμνησιν σχεδὸν θλιβεράν παρὰ τὸ πομπῶδες τῶν χρωματισμῶν τῆς, καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ μητροπολιτικοῦ τῆς ναοῦ.

Ἀπὸ Βούργου μέχρι Βαλλαδολίδου ἡ ἐξοχὴ ὀλίγον διαφέρει τῆς ἀπὸ Σαραγώσσης εἰς Μιράνδαν. Αἱ αὐταὶ ἀπέραντοι καὶ ἔρημοι πεδιάδες, περιβαλλόμεναι ὑπὸ ἐρυθρῶν λοφοσειρῶν μὲ διακεκομμένα σχήματα καὶ μὲ γυμνὰς κορυφάς· αἱ αὐταὶ ἐρημικαὶ καὶ σιγηλαὶ ἐκτάσεις, λουόμεναι διαρκῶς εἰς τὸ φλογερὸν πῶς, ἀναγκάζουσαι τὴν φαντασίαν νὰ στρέφεται πρὸς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς, πρὸς τὸν μονήρη βίον, πρὸς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὸ ἄπειρον καὶ διεγείρουσαι ἐν τῇ ψυχῇ ἀνεκφραστὸν τι συναίσθημα καμάτου καὶ μελαγχολίας.

Ἐν μέσῳ τῶν πεδιάδων ἐκείνων καὶ τῆς ἐρημίας καὶ τῆς σιωπῆς ἔννοεῖ τις τὴν μυστικὴν φύσιν τοῦ λαοῦ τῶν Καστιλιῶν, τὴν θερμὴν πίστιν τῶν βασιλέων του, τὰς ἱερὰς ἐμπνεύσεις τῶν ποιητῶν του, τὰς θείας ἐκστάσεις τῶν ἁγίων του, τοὺς μεγάλους ναοὺς του, τὰ μεγάλα μοναστήριά του καὶ τὴν μεγάλην ἱστορίαν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ
Βσεβολδδ Γάρσιν.

Ἐταξείδευε μιὰ φορὰ ὁ μηχανικός τῆς γραμμῆς γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸν δρόμο. Τετὲς μέρες ὕστερ' ἀπ' αὐτό, σπουδατὰ πρόσωπα ἀπὸ τὴν Πετρούπολι ἔπρεπε νὰ περάσουν γιὰ νὰ κάμουν ἐπιθεωρήσῃ τῆς γραμμῆς, ἔπρεπε λοιπὸν πρὶν περάσουν νὰ ἦνε ὅλα τακτοποιημένα. Ἐχυσαν ἄμμο, τὴν ἔσιαξαν, ἐπιθεωρήσαμε τοὺς στρωτῆρες, ἐχτύπησαν τὰ καρφιά, ἔσφιξαν ταῖς βίδες, ἔβαψαν τοὺς στύλους, διέταξαν καὶ ἔχυσαν κίτρινη ἄμμο εἰς τὰ περάματα. Ὡς καὶ ἡ γειτόνισσα ἔστειλε τὸ γέρω φύλακα, τὸν ἄντρα τῆς, νὰ καθάρισῃ τὰ χόρτα. Ἐδούλεψεν ὁ Συμεὼν μιὰ βδομάδα, τὰ ἔφερε ὅλα σὲ τάξι καὶ ἐδιόρθωσε καὶ τὴ στολή του, τὴν ἐκαθάρισε καὶ ἐγιάλισε τὰ κουμπιά του, ποῦ τᾶκαμε καὶ ἄστραφταν. Ἐδούλεψε καὶ ὁ Βασίλης. Ἦλθεν ὁ μηχανικός τῆς γραμμῆς μὲ δραιζίνα· τέσσεροι ἐργάται τὴν κινοῦν· βοῖζουν οἱ τροχοὶ τῆς καὶ τρέχει εἰκοσι χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἦλθε στὸ φυλακεῖο τοῦ Συμεὼν ἔτρεξεν ὁ Συμεὼν καὶ ἔδωσε ἔκθεσι σὰν στρατιώτης. Ὅλα εὐρέθησαν ἐν τάξει.

— Πρὸ πολλοῦ εἶσ' ἐδῶ; ἔρωτᾷ ὁ μηχανικός.

— Ἀπὸ τὰς δύο Ματου, εὐγενέστατε.

— Ἀξιόλογα. Εὐχαριστῶ. Καὶ στὸν 164 ἀριθμὸ ποῖος εἶνε;

Ὁ μηχανικός (ἦτον μαζί του εἰς τὴ δραιζίνα) ἀπεκρίθηκε:

— Ὁ Βασίλης Σπυρίδωφ.

— Σπυρίδωφ, Σπυρίδωφ... ἄ, ἐκεῖνος ποῦ εἴχετε σημεῖώσει πέρσου;

— Μάλιστα, αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Καλὰ, ἄς ἐπιθεωρήσωμε καὶ τὸν Βασίλη Σπυρίδωφ. Ἐμπρός.

Ἐκατσαν οἱ ἐργάται καὶ ἔπιασαν τὰ χερούλια τῆς δραιζίνας· ἐπῆρε δρόμο καὶ ἡ δραιζίνα.

Τὴν κυττάζει ὁ Συμεὼν καὶ λέγει μὲ τὸ νοῦ του:

— Αἱ, τώρα θὰ τὰ ποῦνε μὲ τὸ γείτονά μου.

Ἦστερ' ἀπὸ δύο ὤραις ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἐπιθεωρήσῃ. Βλέπει ἀπὸ τὴν καμπύλην ἀπάνω στὴ γραμμὴ πῶς ἔρχεται κάποιος καὶ φορεῖ κάτι τι ἄσπρο εἰς τὸ κεφάλι του. Ἀρχησε ὁ Συμεὼν νὰ καλοπαρτηρῇ καὶ νὰ βλέπῃ πῶς ἦτονε ὁ Βασίλης· ἐκρατοῦσε ραβδί, ἐσήκωνε εἰς τὸν ὤμο ἕνα κομπόδεμα μικρὸ, καὶ εἶχε τὸ μάγουλό του δεμένο.

— Γιὰ ποῦ τῶς βαλες, γείτονα! τοῦ φωνάζει ὁ Συμεὼν.

Ἐπλησίασεν ὁ Βασίλης κοντά· δὲν εἶχε χροῶμα εἰς τὸ πρόσωπο· ἄσπρος σὰν τὸν ἀσβέστη, τὰ μμάτια ἄγρια· ἀρχισε νὰ μιλήῃ ἡ φωνὴ του κόβεται.

— Στὴ χώρα, λέγει, εἰς τὴ Μόσχα... εἰς τὴ Διεύθυνσι.

— Στὴ Διεύθυνσι... ὄχι δά! Ὡστε πηγαίνεις νὰ κάμῃς παράπονα; Δὲν τ' ἀφίνεις, Βασίλη, αὐτὰ τὰ πράγματα, ζέχασέ τα...

— Ὅχι, φίλε μου, δὲν τὰ ξεχνῶ. Εἶνε περὶ ἀργά. Βλέπεις, μ' ἐκτύπησε στὸ πρόσωπο, καὶ μοῦ βγαλε αἷμα. Ὅσφ ζῶ, δὲ θὰ τὸ λησμονήσω, δὲ θὰ τ' ἀφήσω ἔτσι.

Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χερί ὁ Συμεὼν.

— Βρὲ μμάτια μου, γύρευε τὴ δουλειά σου, ἄκουσε ποῦ σοῦ μιλῶ γῶ: αὐτὸ ν' ἐ τὸ καλλίτερο.

— Τί θὰ πῆ καλλίτερο καὶ ἑκαλλίτερο! Ἐγὼ ξέρω ποῖο εἶνε τὸ καλλίτερο. Ἀλήθεια λὲς γιὰ τὴ δυστυχία. Γιὰ νὰ κάμω καλὸ τοῦ ἑαυτοῦ μου δὲ θὰ κάμω, γιὰ τὴν ἀλήθεια ὅμως, τ' ἀδέρφι, πρέπει νὰ ἐπιμένῃ κανεὶς.

— Μὰ πέ μου ποῖα ἦτονε ἡ ἀφορμὴ.

— Αἱ, νὰ... Τὰ ἐπιθεωρήσε ὅλα—ἦρθε μὲ τὴ δραιζίνα, ἐκύτταξε καὶ τὸ φυλακεῖο. Ἐγὼ τῶς ξευρα πῶς θὰ ἐξετάσει μὲ αὐστηρότητα καὶ ἐτακτοποίησα τῆς δουλειᾶς μου ὅπως ἔπρεπε. Ἦθελε περὶ νὰ φύγῃ, ἐγὼ ἔκαμα τὸ παράπονό μου. Ἐκεῖνος εὐθὺς ἀρχησε νὰ φωνάζῃ: «Ἐδῶ, λέγει, πῆξε—διξε, γίνεται ἐπιθεωρήσῃ ἀπὸ μέρος τῆς κυβερνήσεως καὶ σὺ κάνεις παράπονα γιὰ τὸ χωράφι! Ἐδῶ, λέγει, εἶνε μυστικὸς σύμβουλοι καὶ σὺ χάνεσαι μὲ τὰ λάχανά σου!» Ἐγὼ δὲν ἐβάσταξα, καὶ εἶπα ἕνα λόγο, ὄχι νὰ πῆς καὶ πολὺ βαρὺ, ἐκείνου ὅμως ἔτσι τοῦ φάνηκε. Καὶ καθὼς μ' ἀρχίζει... καὶ ἐγὼ στέκομαι, ὁ χαζός, θαρρεῖς πῶς ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμω. Ἐφυγαν, ἦρθα εἰς τὸν ἑαυτό μου ἐγὼ, λοιπὸν ἐνίψα τὸ πρόσωπό μου καὶ ἔφυγα.

— Αἱ, κίκα μὲ τὸ φυλακεῖο;

— Ἐμειν' ἡ γυναῖκά μου. Ἐκείνη νοιώθει. Ἐπειτα δὲν πᾶν νὰ χαθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ σιδερόδρομός τους! Σηκώθηκε ὁ Βασίλης, ἐτοιμάσθηκε.

— Ἐχε γειά, Ἰβάνιτς. Δὲ ξεύρω, θὰ βρῶ τὸ δρόμο.

— Μὰ τί πεζὺς πηγαίνεις;

— Στὸ σταθμὸ θὰ ζητήσω ν' ἀναίβω στὴν ἐμπορικὴ ἀμαξοστοιχία. Αὐριο θὰ νάμαι εἰς τὴ Μόσχα.

Ἀποχαιρετήθηκαν οἱ γειτόνοι. Ἐφυγε ὁ Βασίλης καὶ δὲν ἐφάνηκε περὶ. Ἡ γυναῖκά του τὸν ἀνεπλήρωσε, μέρα νύχτα δὲν ἐκπιμότανε· ἔλυσεν ἡ δύστυχη νὰ τὸν περιμένῃ.

Ἦστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ἦρθε ἡ ἐπιτροπὴ: μηχανή, σκευοφόρο καὶ δυὸ βαγόνια πρώτης θέσεως, καὶ ὁ Βασίλης οὔτε φαίνεται. Τὴν τέταρτη ἡμέρα, εἶδεν ὁ Συμεὼν τὴν γυναῖκά του· τὸ πρόσωπό τῆς ἦτονε προισμμένο ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ τὰ μάτια τῆς κόκκινα.

— Ἐγύρισε ὁ ἄντρας σου; τὴν ἔρωτᾷ.

— Ὅχι, ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι τῆς, δὲν εἶπε τίποτε καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῆς.

Εἶχε μάθει κάποτε ὁ Συμεὼν σὰν ἦτον ἀκόμη μικρὸς νὰ κάνη σφυρίχτραις ἀπὸ ξύλο φλαμοῦρι. Ἐβγάλε τὴ ψυχή του ξύλου, ἀνοιγε τρύπαις ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε, κ' ἔβανε ὀμπρὸς μιὰ γλωσσοῖσα, καὶ τόσο καλὰ ἐσφύριζε ποῦ εἰμπορούσες νὰ παίξῃς ὅ,τι σκοπὸ ἤθελες. Ὅποτε δὲν εἶχε δουλειὰ ἔκανε πολλὰς σφυρίχτραις καὶ ταῖς ἔστειλε στὴ χώρα μὲ κανένα γνωστὸ του ὁδηγὸ ἐμπορικῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ ταῖς ἐπωλοῦσε ἀπὸ καμμιά δεκαρὶὰ λεπτὰ τὴ μία. Τρεῖς ἡμέραις μετὰ τὴν ἐπιθεώρησι, ἄφησε τὴ γυναϊκά του ἔς τὸ φυλακεῖο γιὰ νὰ παρευρεθῇ ὅταν περάσῃ ἡ βραδυὴ τῶν ἑξῆ ἀμαξοστοιχία, κ' ἐκεῖνος ἐπῆρε τὸ μαχαίρι κ' ἐπῆγε στὸ δάσος νὰ κόψῃ ξύλα γιὰ σφυρίχτραις. Ἐφτασε ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ τμήματός του ἔς αὐτὴ τὴ θέσι ἦτονε μὲ μικρὴ καμπύλη κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἐπίχωμα κ' ἐπῆγε κατὰ τὸ δάσος. Ὡς πεντακόσα μέτρα ἀπὸ τὴ γραμμὴ ἦτονε ἕνας μεγάλος βουρκοκὸς καὶ κοντὰ ἔς αὐτὸν περίφημα ξύλα γιὰ ταῖς σφυρίχτραις του. Ἐκοψε ἴσα μ' ἕνα δεμάτι κ' ἐγύρισε γιὰ τὸ σπίτι. Ἐπήγαυε ἀπὸ τὸ δάσος ὁ ἦλιος ἦτονε πειὰ πολὺ χαμηλωμένος ἀκρὰ ἡσυχία ἀκουε μονάχα τὸ κελαιδῆτὸ τῶν πουλιῶν καὶ τὸ τρίξιμο τῶν ξηρῶν φύλλων κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου.

Ἐπροχώρησε ἀκόμη ἄλλο ὁ Συμεὼν ἡ γραμμὴ δὲν ἦτονε μακρὰ τοῦ φάνηκε πῶς ἀκουε κάτι τι, σὰν νὰ τριβῇ κανεὶς σίδερο μὲ σίδερο. Ἐτρεξε γρηγορότερα ὁ Συμεὼν. Ἐπισκευὴ ἔς τὸ τμήμα του δὲν ἐγίνότανε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα. «Τί νὰ ἦτονε λοιπὸν;» ἐσκέφθηκε. Ἀνεβαίνει ψηλά· βλέπει μπρὸς του χῶματα σωριασμένα ἀπάνω ἔς τὴ γραμμὴ, ἕνας ἀνθρωπος κάθεται καὶ κάτι κάνει· ὁ Συμεὼν ἀρχησε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀναβαίνει καὶ νὰ τὸν πλησιάσῃ· εἶπε πῶς θὰ ἦρθε νὰ κλέψῃ ταῖς βίδες. Κυττάζει — εἶχε σηκωθῆ καὶ ὁ ἀνθρωπος· ἐκρατοῦσε ἕνα λωστό· ἐσήκωνε τὰ σίδερα μὲ τὸ λωστό καὶ τὰ μετατόπιζε. Ἐσκοτίσθηκε τὸ φῶς τοῦ Συμεὼν· θέλει νὰ φωνάξῃ — δὲ μπορεῖ. Βλέπει τὸν Βασίλη καὶ τρέχει ἔς τὰ τέσσαρα ἀπάνω, κ' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μὲ τὸ λωστό καὶ μὲ τὸ κλειδί νὰ κατεβαίνῃ κουτροβαλῶντας.

— Βασίλη Στεπάνιτς! μάτια μου, φῶς μου, γύρισε πίσω! Φέρε τὸ λωστό, νὰ βάλωμε τὰ σίδερα ἔς τὴ θέσι τους, κανένας δὲ θὰ τὸ μάθῃ. Γύρισε πίσω νὰ σώσῃς τὴ ψυχὴ σου ἀπὸ τὴν ἀμαρτία! Δὲν ἐγύρισε ὁ Βασίλης, κ' ἐκρύφθηκε ἔς τὸ δάσος.

Ἐστεκότανε ὁ Συμεὼν ἀπάνω ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ σίδερο· ἔρριξε κάτω τὰ ξύλα ποῦ κρατοῦσε. Ἡ ἀμαξοστοιχία ποῦ ἔρχεται δὲν εἶνε ἐμπορικὴ, εἶνε ἐπιβατῶν. Καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν τήνε σταματᾷς σημαία δὲν εἶχε. Τὸ σίδερο ἔς τὴ θέσι του δὲν ἔμπαινε μὲ γυμνὰ χέρια τὰ καρφιὰ δὲν καρφόνονται. Πρέπει νὰ τρέξῃ, χωρὶς ἄλλο νὰ τρέξῃ ἔς τὸ φυλακεῖο νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ἐργαλεῖα. Βοήθησε, Θεέ μου!

Τρέχει ὁ Συμεὼν ἔς τὸ φυλακεῖο του λαχανιασμένος. Τρέχει, — ὅπου κ' ἂν ἦνε θὰ πέσῃ· ἔτρεξεν ὡς ἑκατὸ ὄργουατς, ὀλίγο εἶχε μείνῃ ἀκόμη, — ἀκούει τὴ σφυρίχτρα τοῦ ὑφαντουργεῖου. Εἶνε ἡ ὥρα ἑξῆ. Καὶ ἔς ταῖς ἑξῆ καὶ δύο λεπτὰ περὶ ἡ ἀμαξοστοιχία. Θεέ μου! σῶσε τῆς ἀθώαις ψυχῆς! Τοῦ φαίνεται λοιπὸν τοῦ Συμεὼν πῶς τῆς μηχανῆς ὁ ἀριστερὸς τροχὸς νὰ φθάνη ἔς τὸ ἀνοιγμα τῆς γραμμῆς, τρίζει, βουλιάζει, σπάζει τοὺς στρωτήρες καὶ ταῖς κάνει κομμάτια, κ' εἶνε ἴσα ἴσα ἐδῶ καμπύλη, ἐπίχωμα, θὰ γκρεμισθῇ ἀπὸ ἑνδεκα ὄργουατς ὕψος, κ' ἐκεῖ ἔς τὴν τρίτη θέσι, κόσμος, γεμάτα τὰ βαγόνια, μικρὰ παιδιὰ. Αὐτὴ τὴν ὥρα κάθονται ὅλοι αὐτοί, καὶ τίποτε δὲν ὑποπεύουν. Φώτισέ με, Θεέ μου!... Ὅχι, νὰ πάω ἔς τὸ φυλακεῖο καὶ νὰ γυρίσω δὲν προφαίνω...

Δὲν ἐπῆγε ἔς τὸ φυλακεῖο ὁ Συμεὼν, ἐστράφηκε πίσω κ' ἔτρεξε πειὸ γλήγορα ἀπὸ πρῶτα. Τρέχει σχεδὸν σὰν ἔξω φρενῶν· κ' αὐτὸς ἀκόμη δὲν ξέρει τί θὰ γίνῃ. Ἐφτασε ἔς τὸ ἀνοικτὸ σίδερο· τὰ ξύλα του εἶνε ριχμένα

κατὰ γῆς. Ἐσκυψε, ἐπῆρε ἕνα χωρὶς νὰ νοιώσῃ τί κάνει· ἔπειτα ἔτρεξε μακρότερα. Τοῦ ἐφάνη πῶς ἔρχεται πειὰ ἡ ἀμαξοστοιχία. Ἀκούει μακρυνὸ σφύριγμα, ἀκούει πῶς τὰ σίδερα ἀρχισαν νὰ βοῖζουν. Νὰ τρέξῃ μακρότερα δὲν εἶχε δύναμι· ἐστάθηκε μακρὰ ἀπὸ τὴ φοβερὴ θέσι ὡς ἑκατὸ ὄργουατς· ἐδῶ σὰν νὰ τοῦ ἦρθε φῶτισι ἔς τὸ μυαλὸ του. Ἐβγάλε τὸ καπέλο του κ' ἐπῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα μαντηλι πάννινο· ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὸ θηκάρι κ' ἔκαμε τὸ σταυρὸ του. Κύριε εὐλόγησε!

Ἐδῶσε μιὰ μαχαίριὰ στὸ ζερβὶ του χέρι ἀπάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα· ἐπέταξε τὸ αἷμα καὶ ἐχύθηκε ζεστὸ κανάλι· ἔβρεξε μ' αὐτὸ τὸ μαντηλί του, τὸ ἀνοιξε, τὸ ἔδεσε ἐπάνω στὸ ξύλο καὶ ἐπαρουσίασε τὴν κόκκινη σημαία του.

Στέκεται καὶ κουνεῖ τὴ σημαία του καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία φαίνεται πειὰ. Ὁ μηχανικὸς δὲν τότε βλέπει, θὰ ἔρθῃ κοντὰ καὶ σὲ ἑκατὸ ὄργουατς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σταματήσῃ τὴ βαρετὰ ἀμαξοστοιχία του!

Καὶ τὸ αἷμα ὀλονένα τρέχει καὶ τρέχει. Σφίγγει ὁ Στεπάν τὴν πληγὴ ἔς τὸ πλευρὸ του, θέλει νὰ τὴν κλείσῃ, ἀλλὰ τὸ αἷμα δὲν σταματᾷ. Φαίνεται πῶς πολὺ βαθειὰ ἔμπηξε τὸ μαχαίρι. Ἀρχησε νὰ ζαλιζέται· τὰ μάτια του νὰ κάνουνε πουλάκια· ἔπειτα ὅλως διόλου ἐσκοτίστηκαν· ἔς τ' αὐτιά του ἐκτυποῦσαν καμπάναις. Δὲν βλέπει τὴν ἀμαξοστοιχία, δὲν ἀκούει τὸν κρότο· μιὰ σκέψι ἔχει ἔς τὴν κεφαλὴ του: δὲν θὰ βαστάξω, θὰ πέσω. θὰ ρίξω τὴ σημαία· θὰ περάσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπάνωθ' ἐμοῦ... βοήθησε, Θεέ μου, σῶσε... Κ' ἐμαύρισαν τὰ μάτια του, ἐλίγωσε ἡ καρδιά του καὶ ἄφησε τὴ σημαία ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀλλὰ δὲν ἔπεσε ἡ αἱματωμένη σημαία κατὰ γῆς· κάποιος χέρι τὴν ἀρπάξε καὶ τὴν ἐσήκωσε ψηλά, δείχνοντάς τὴν ἔς τὴν ἀμαξοστοιχία ποῦ ἐπλησίαζε. Ὁ μηχανικὸς τὴν εἶδε, ἔκλεισε τὸν ρυθμιστήρα καὶ ἔκαμε ἀντίθετο διεύθυνσι τοῦ ἀτμοῦ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν.

Ἐπετάχτηκαν οἱ ἀνθρωποὶ ἀπὸ τὰ βαγόνια. Βλέπουν: κοίτεται χάμου ἕνας ἀνθρωπος καταματωμένος, ἀνάισθητος, κ' ἕνας ἄλλος κοντὰ του στέκεται μὲ τὸ ματωμένο μαντηλι ἀπάνω σ' ἕνα ξύλο.

Ἐστράφηκε καὶ τοὺς εἶδε ὅλους ὁ Βασίλης καὶ ἐκρέμασε τὸ κεφάλι του.

— Δέσετέ με, λέγει, ἐγὼ ἀνοιξα τὰ σίδερα.

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὰ ἐκ χαλκοῦ μαγειρικὰ σκευῆ δὲν χρησιμοποιοῦνται εἰμὴ ἀφοῦ καλῶς γ α ν ο θ ῶ σ ι ν, ἐπαλειφθῶσι δηλαδὴ ἐνδοθεν διὰ κασιτέρου ὅστις εἶναι ὅλως ἀβλαβής, ἀρκεῖ νὰ μὴ περιέχῃ μολυβδον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γ α ν ο σ ι ς τῶν μαγειρικῶν σκευῶν οὐδέποτε γίνεταί τελεία, ἐπειδὴ πρὸς τοῦτοις τὰ ὀξέα, ἰδίως τὸ ὕξος, δυνατόν νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ, καλὸν εἶναι διὰ τοῦτο νὰ μὴ ἀφίενται τὰ φαγητὰ νὰ κρύνωσιν ἐντὸς τῶν τοιούτων σκευῶν, διότι πολλάκις ἐκ τῆς ἀποψύξεως σχηματίζεται διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὀξέων ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ, δηλητηρίου, ὅπερ καλεῖται ὑποξικὸς χαλκὸς δυνάμενος δυσάρεστα νὰ προκαλέσῃ ἀποτελέσματα.

Τὰ ἐκ μολυβδου σκευῆ εἶναι ἀπορριπτέα· διότι τὸ μέταλλον τοῦτο εὐκόλως τήκεται, εἶναι δὲ λίαν δηλητηριώδες.

Τῶν ἐκ ψευδαργύρου σκευῶν γίνεταί χρῆσις μόνον πρὸς ἐναποταμίευσιν ὕδατος· οὐδεμία ἄλλη γίνεταί χρῆσις διότι τὸ μέταλλον τοῦτο εὐκόλως ὑπὸ τῶν ὀξέων προσβάλλεται.

Τὰ ἐκ σιδήρου ἢ λευκοσιδήρου σκευῆ εἶναι ἐν χρῆσι

καὶ ἀβλαβῆ μεταδίδουσιν ὅμως ἐνίοτε εἰς τὰς τροφὰς γεύ-
σιν καὶ ὀσμὴν σιδηρίζουσιν.

Τὰ ἐξ ὀπτῆς γῆς σκευὴ εἶναι τὰ πάντων προτιμότερα.
Ταῦτα ὅμως ἐπειδὴ εἶναι πορώδη ἐπαλείφονται διὰ τινος
εἶδους βερνικίου, τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ ἔχει μεγάλην
σημασίαν ἐν τῇ ὕγεινῃ. Ἄν τὸ βερνίκιον τοῦτο κατα-
σκευάζεται, ὡς συνήθως γίνεται, ἐξ ἀλάτων μολύβδου,
εἶναι ἐπιβλαβές.

Τὰ ἐξ ὑέλου καὶ πορσελάνης σκευὴ θὰ ἦσαν ὑπὸ πᾶσαν
ἐποψιν ἄριστα· ἀλλ' ἀτυχῶς εὐκόλως θραύονται ἐκ τῆς
ἐπιδράσεως τοῦ πυρός.

D'

κ. Ν. Γρηγοριάδην. Ἀπεστάλησαν.—κ. Φρ. Μαρκοῦζον Ἀπεστάλησαν
ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 1—86 καὶ ἀπὸ τοῦ 133 μέχρι σήμερα. Ἐγράψαμεν.—κ. Ἀν.
Παπαδόπουλον. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.—κ. Κωνστ. Α. Πάστραν.
Ἀπεστάλη. Δ' τόμος δεδ. ὁρ. 11.—Δεσποινίδα Ἀριστέαν Καλαμά. Ἐν-
εγράφητε. Φύλλα καὶ ἀπόδειξις μετὰ χειρογράφου ἀπεστάλησαν.—κ. Λάμ-
προν Ἐνυάλην. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν.—κ. Ζ. Δωδώνην. Ἐλήφθη-
σαν.—κ. Στυλ. Ἀντύπαν. Ἐλήφθη φορτωτικῆ. Ἐγράψαμεν.—κ. Κ.
Τ. Παναγίδην. Ἐλήφθησαν φρ. χ. 60. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Ἀντώνιον
Χ. Νικολάου. Μοσγλα. Διὰ τὰ φαινίσθετε ἀριστὸς τῆ κοινωνία ἐν ἧ ζῆτε,
οφείλετε νὰ τηρῆτε τὸν ἐερὸν λόγον σας, διότι, ἐν ἐναντία περιπτώσει,
ταχέως θὰ μετανοήσητε.—κυρίαν Οὐρανίαν Α. Πετρίνη καὶ κκ. Εὐστρ.
Π. Μπραβάζον καὶ Δωρόθεον Σοφοκλέους Συνδρομαὶ ὅμων ἐλήφθησαν.
Εὐχαριστοῦμεν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων·
ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, μυθιστο- ρία Ἀλεξάνδρου Μαντζῶνη, τό- μοι 3.....	δρ. λ. 3.—	Μία Δέσμη Ἐπιστολῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά (υἱοῦ).....	δρ. λ. —.80	Ποιήματα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου τόμοι 3.....	δρ. λ. 5.—
Κραυγὴ τῆς Παράφροσος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	1.20	Μαρία Ἀντωνιέττα, ἱστορικὸν μελό- δραμα εἰς 4 πράξεις.....	—60	Παιδίον τῆς Νεκρᾶς, μυθιστορία, τό- μοι 2.....	4.50
Κοραὴ Ἀδαμαντίου Ἐπιστολαί, τό- μοι 4.....	10.—	Νάθαν ὁ Σοφὸς, μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη	1.—	Πύργος τοῦ Παπᾶ Δανιὴλ, ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου.....	—80
Κατηραμένον Καπηλεῖον μυθιστορία Λουδοβίκου Νοσῆ.....	4.50	Ναζία Μαριάνθη ἢ ἡ Γυναικεῖα Στα- θερῆς, μυθιστορία.....	—50	Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι, λυρική συλλογὴ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.....	1.—
Κοιτῆριον τῆς Ἰουλίας μυθιστορία Αἰμυλίου Σεβαλιέ.....	2.—	Νικόλαος Σιγαλός, μυθιστορία Γρηγο- ρίου Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πῶς ἀποκτάται ὁ πλοῦτος, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου	—50
Κόντε Σπουργίτης μελοδραματίον εἰς μέρη δύο ὑπὸ Ἰ. Τσακασιάνου.....	—80	Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	3.50	Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ.—Πελοποννησιακαὶ ἐντυπώσεις καὶ Ἀνκμησεις, ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλλη.....	3.—
Καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ Βίος τῶν Μαύρων ἐν Ἀμερικῇ.....	2.—	Οἱ Ἴπποταὶ τοῦ Στερεώματος, μυθιστο- ρία Π. Φεβᾶλ, μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαβῆ.....	4.20	Ραγήπ, διήγημα ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη Σερᾶ Ποιητικῶν Ἔργων ὑπὸ Γεωρ- γίου Μαρτινέλλη.....	4.—
Λαυρεντία, μυθιστορία Δ. Εννερέ με- τὰ πλείστων εἰκόνων.....	4.50	Ὁ Ἴατρος τῶν Τρελλῶν, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6.....	5.—	Σύζυγος τοῦ Κλαυδίου, δράμα εἰς πρᾶ- ξεις 3 ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμά, υἱοῦ.....	—80
Λέων Λιόνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάντης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυ- λίση.....	4.50	Οἱ Ἄθλιοι ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, με- τάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.....	5.—	Συλλογὴ Κρητικῶν Ἐπιστολῶν.....	—50
Μετὰ εἰκοσὶν ἔτη (συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) μυθιστορία Ἀ- λεξ. Δουμά.....	4.—	Οὐράνια, ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, εἰς 4 πράξεις ὑπὸ Λεοπόλδου Μαρένκο	—80	Σέργιος Πανίνης, μυθιστορία Γεωργ. Ὀνέ, θραυθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλ- λικῆς Ἀκαδημίας.....	2.—
Μυστηριώδης Γυνὴ, μυθιστορία Ἰου- λίου Μαρῦ.....	3.—	Ὁ Κανιβαλισμὸς παρ' Ἑβραίοις Δράμα εἰς πράξεις 4 ὑπὸ Ἀθαν. Βάρβα.....	—80	Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμείων, μετά- φρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου	4.40
Μαῦρος Πειρατῆς μυθιστορία Λουδο- βίκου Νοσῆ, τόμοι 3.....	3.—	Ὁθέλλος, ἦτος ὁ Μαῦρος τῆς Ἐνε- τίας τραγωδία Σαϊζπήρου εἰς 5 πράξεις.....	4.—	Τελειταία Ἡμέρα Καταδικίου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ.....	—50
Μαρκησία Γαβριέλλα μυθιστορία Ἰου- λίου Μαρῦ.....	4.70	Ὁ Θεὸς ἐν τῇ Φύσει, ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριανῶς κατὰ μετάφρασιν Ἀικατερίνης Ζάρκου.....	4.—	Τὸ Τριακισιᾶδραχμον Ἐπαθλον, διή- γημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	—50
Μουσαῖος ὁ Μαῦρος, ἀστειὸν διήγημα εἰς στίχους διὰ μικρὰ παιδιὰ μετὰ 12 ὄλοσελίδους ποικιλοχρωματι- στάς εἰκόνας καὶ δεδεμένον.....	2.—	Οἱ Γενίτσαροι, μυθιστορία Ἀλφόν- σου Ρουέρου (τόμοι 2).....	3.—	Τὰ Τέκνα τοῦ Πλοῦτου Γραντ, ἢ ἡ Νότιος Ἀμερικῆ, Ἀύστραλία, καὶ ὁ Εἰρηνικὸς Ὀκεανός, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	3.50
Μικρὰ Μήτηρ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.....	3.50	Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μυθιστορία Εὐγενίου Σῆη, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 10).....	5.—	Τὰ Κρητικά, Ὁδαὶ Ἀλκαϊκαί, ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη.....	—80
Μεγάλῃ Ἰζα μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουδιέ.....	3.—	Πλοῦταρχος Κολόβολος, μυθιστορία Παύλου Σωνιέ, τόμοι 2.....	2.50	Τελυταία Ἡμέρα τῆς Πομπηίας, μυθιστορία Ε. Βούλδερ, μετάφρα- σις Γεωργ. Ζαλόκωστα.....	3.—
Μυστηριώδης Γάμος, μυθιστορία Ἀλ- φόνσου Δωδέ.....	—80	Πλωτὴ Πόλις, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	—80	Τυχαῖον συμβάν, διήγημα ὑπὸ Λεων. Π. Κανελλοπούλου.....	—60
Μαλθίνα, μυθιστορία Δ. Κοττέν.....	4.—	Παπα-Κωνσταντίνος, μυθιστορία Λου- δοβίκου Ἀλεξού.....	4.—	Τελυταῖος τῶν Μοχικανῶν μετὰ εἰ- κόνων.....	2.50
Ματθίλδη, μυθιστορία Εὐγενίου Σῆη	5.—	Πάσσαλος τοῦ Θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	—80	Τραγωδίαι Ἰω. Ζαμπέλιου, τόμοι 2.....	10.—
Μάμμη, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ	4.20	Παιδικὰ Διηγήματα, ὑπὸ Ἀριστ. Κουρτίδου.....	1.—	Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμοι 9.....	8.—
Μιχαὴλ Στρογκώφ, μυθιστορία Ἰου- λίου Βέρν.....	4.50	Πόλεμος τῶν Γυναικῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	4.50	Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, μυθιστο- ρία Π. Ζακῶν.....	2.—
Μικροῦλα, μυθιστορία Ξ. Β. Σεντέν	4.—	Πάπισσα Ἰωάννα ὑπὸ Ἐμ. Ροτδου.....	4.50	Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων μυθιστο- ρία Π. Ζακῶν.....	2.50
Μητριὰ, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενο- πούλου.....	4.—	Περίτα Χιμένες, μυθιστορία Ἰσπα- νικῆ ὑπὸ Ἰωάννου Βαλέρα, μετά- φρασις Α. Φραβασίλη.....	2.—	Τὰ Χάλια μας κωμωδία.....	—50
Μαγικὰ Παίγνια, μετὰ πολλῶν εἰκόν- ων.....	3.—	Παρισίων Ἀπόκρυφα, μυθιστορία Εὐ- γενίου Σῆη, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση, τόμοι 10.....	6.—	Τὸ Φράκο ἢ μὴ Νύκτα Ἀποκρη- τικῆ, κωμωδία ἔμμετρος ὑπὸ Ἀ. Νικολάρ.....	4.—
Μπουμπουλίνα, ἢ ἡ Ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς.—Ἀρκάδιον ἢ αἰ ἐν Κρήτῃ Σφαγαί, δράματα ὑπὸ Γε- ωργ. Ἀνδρικοπούλου.....	4.50			Τὸ βιβλίον τῆς Σφιγγός, κρυπτογρα- φία, παίγνια, προβλήματα, ἀνίγ- ματα, γρίφοι, ἀριθ. προβλήματα κλ.	2.—

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου οφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 10 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 20 % ἐπὶ πλεόν ἐπὶ
τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἀνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν
Μυθιστορημάτων ἀποστέλλει ἀσφαλῶς ολονδήποτε βιβλίον ἤβλε ζήτησαι τις, ἀνεῦ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφου δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς ολονδή-
ποτε ἐκδιδομένον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἡμερησίον. — Οὐδεμίαν παραγγελίαν ἐκτελεῖται ἀν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.